

Finnish
Standing In The Gap
63-0623M

William Marrion Branham

“... päivinä, jolloin seitsemännen enkelin ääni kuuluu ...” Ilm. 10:7

Välissä seisominen

Jeffersonville, IN, USA

23.6.1963, aamukokous

Esittely

William Branhamin merkittävä palvelustehtävä oli Pyhän Hengen vastaus Raamatun kohtien Mal. 4:5-6, Luuk. 17:30 ja Ilm. 10:7 profetioihin. Tämä maailmanlaajuinen palvelustehtävä on ollut monien muiden Raamatun profetioiden huipennus ja Jumalan Pyhän Hengen työn jatke tänä lopunaikana. Tästä palvelustehtävästä on puhuttu Kirjoituksissa valmistamaan ihmiset Jeesuksen Kristuksen toista tulemusta varten.

Rukoilemme, että painettu Sana tulisi kirjoitetuksi sydämeesi, kun luet tätä saarnaa rukoillen.

Yli 1100 William Branhamin saarnaa on ladattavissa tai tulostettavissa ilmaiseksi ääninauhoina ja kirjasina useilla eri kielillä osoitteesta www.messagehub.info.

Tätä kirjaa voidaan kopioida ja jakaa eteenpäin mikäli se kopioidaan sellaisenaan, ilman muokkaamista ja jaetaan ilmaiseksi.

Herra Jeesus, olkoon hyvytesi ja armosi veli Wayn kanssa, Jeesuksen Kristuksen Nimessä.

¹⁷⁸ Se on ohitse. Niin totta kuin seison täällä alttarilla, jossa hautajaisia on saarnattu. Ja missä seison täällä, ovat sadat ihmiset rukoilleet itsensä lävitse Kristukselle. Minä kosketin häntä, ja hänen silmänsä olivat lasittuneet ja pulssinsa mennyttä. Eikä tehty muuta kuin kutsuttiin Jeesuksen Kristuksen Nimeä, ja hänen sydämensä alkoi jälleen lyödä. Ristin palvelijana minä sanon sen Jeesuksen Kristuksen Nimessä. Eikö Hän olekin ihmeellinen? [Seurakunta sanoo: "Aamen."] Sydänkohtaus. Näettehän? Olen niin kiitollinen, että se tapahtui täällä, juuri nyt, sen sijaan, että se olisi tapahtunut pois menomme jälkeen. Näettekö Jumalan armon? Siunattu olkoon Herra. Kumartakaamme päämme.

¹⁷⁹ Taivaallinen Isä, me kiitämme Sinua nyt, Sinun hyvydestäsi ja armostasi. Sinä olet aina meidän keskellämme. Anna minulle, Herra, Öljyä lamppuuni. Anna minulle Herran Sauva, että voin ojentaa Sen sairaiden ja kärsivien ylle. Tuomaan vapautuksen niille, jotka ovat tarpeessa, ja tuomion niille, jotka hylkäävät Sen. Suo se, Isä. Me kiitämme Sinua kaikesta Sinun hyvydestäsi. Jeesuksen Kristuksen Nimessä. Veli Ruddell, Jumala siunatkoon sinua, veli.

Välissä seisominen

¹ Jääkäämme nyt hetkeksi seisomaan kumartaessamme päämme rukoukseen. Kumartakaamme päämme, ja jos on mitä tahansa erikoispyyntöä, niin tekisittekö sen tunnetuksi ylöskohotetuin käsin. Pitäkää nyt sydämissänne nuo asiat, joista teillä on tarve. Ja pyytäkää Taivaallista Isää, että Hän soisi sen teille.

² Taivaallinen Isämme, me lähestymme Sinua nyt Herran Jeesuksen Nimessä. Me tulemme uskoen, että mitä tahansa asioita me haluamme, meidän tulee tehdä se tietäväksi rukouksessa.

Ja jos me uskomme saavamme sen, mitä me pyydämme, se tullaan antamaan meille. Tuo lupaus on niin todellinen. Kaikki nämä vuodet me olemme nähneet sitä koeteltavan, ja me tiedämme, että se on totta. Ensiksi me haluamme kiittää Sinua siitä, että olet säästänyt elämämme, ja sallinut meidän tulla jälleen tänne takaisin, ollaksemme yhdessä, kokoontuneena täällä Herran seurakunnassa.

³ Me kiitämme Sinua tästä seurakunnasta, ja pastorista. ja tuosta suuresta Totuudesta, jossa se on rakennettu tänne, ja jonka puolesta se seisoo. Me kiitämme Sinua jokaisesta henkilöstä, joka on Jumalallisessa läsnäolossa. Ja me pyydämme, että Sinä olisit meille armollinen tänään, ja soisit meille ymmärryksen siitä, mistä meillä on tarve, että me voisimme olla kykeneväisempiä palvelemaan Sinua. Meidän sydämemme halu on palvella Sinua kunnioituksella ja totisella sydämellä, että Sinä voisit saada parhaan hyödyn meidän elämästämme. Voikoon meidän vaelluksemme olla sellaista, että Sinä tulisit olemaan täysin tyytyväinen, niihin asioihin, jotka me teimme tuota päivää varten.

⁴ Me rukoilemme kaikkien sairaiden ja tarpeessa olevien puolesta tänään, jotka ovat Jumalallisessa Läsnäolossa täällä, ja jotka ovat Sinun Läsnäolossasi, pyhäköissä kaikkialla ympäri maailman. Että suuri Jehova tulisi voimassansa ja parantaisi kaikki sairaat ja vaivatut. Ota kunnia suurelle Nimellesi. Siunaa jokaista salaista rukouspyyntöä, joka on sydämissä tänä aamuna. Me rukoilemme nyt, että sinä katsoisit jokaiseen sydämeen, ja näkisit mistä heillä oli tarve heidän kohottaessaan kätensä, ja, että Sinä antaisit heille heidän tarpeensa. Siunaa meitä palvoessamme Sinua, ja kun me jätämme rakennuksen ja

menemme koteihimme, voikaamme me sanoa kuten nuo, jotka tulivat Emmauksesta: “Eivätkö sydämemme olleetkin meissä palavat, kun Hän puhui meille tiellä?” Me pyydämme sitä Jeesuksen Nimessä. Aamen. Voitte istuutua.

⁵ Minä haluan sanoa, että on hyvä olla jälleen tänä aamuna täällä ihmisten kanssa Herran Läsnaolossa. On kulunut muutamia kuukausia siitä, kun olin täällä viimeksi. Ja tarkoitukseni oli tulla sunnuntaina, mutta oletan, ettei se ollut Herran tahto. Tai jostakin syystä tämä laakso täällä on hyvin epäterveellinen minulle. Niin pian, kuin tulen tähän laaksoon... Minä olen allerginen tälle ilmalle täällä. Saan ihottumaa kaikkialle ja luulen, että se menee suoraan vatsaani. Ja minä olin niin sairas, vapisin ja tunsin kylmänväreitä, enkä voinut tulla tänne. Vaikka nousinkin ylös ja yritin pakottaa itseni tekemään niin. Tiedän, että tämä laakso on hyvin epäterveellinen minulle, eikä minun tulisi elää siinä.

⁶ Me haluamme myös ilmoittaa, että meillä on ollut suurta aikaa Herran palveluksessa, kaikkialla eri osissa maata, minne Herra on kutsunut meidät palvelusta varten. Minä en odottanut puhuvani tänä aamuna mistään määrätystä aiheesta, ellei sitten veli Neville pyytäisi minua sanomaan jotakin ihmisille täällä. Hän on aina halunnut sitä, niin kuin me kaikki tunnemme veli Nevillen. Ja me rakastamme veli Nevilleä. Ei mene päivääkään, etten ajattelisi häntä, hänen vaimoan, perhettään ja hänen lapsiaan, ja etten rukoilisi heidän puolestaan. Antakoon Jumala hänelle voimaa jatkaa eteenpäin. Kuten tiedämme, on aikamme kulumassa loppuun. Me olemme niin lähellä huomista, ollessamme päivän ehtoovalossa.

⁷ Perheemme on siellä lännessä, ja me kaikki voimme hyvin. Minä lihoin kaksitoista paunaa ja menetin kymmenen siitä sen jälkeen, kun olimme täällä. Ja Billy Paul on lihonut kahdeksantoista paunaa. Ja Rebekka, ja Joosef, ja Saara, ovat kaikki lihonneet. Tietenkään vaimoni ei tehnyt sitä. Niinpä... Minä en uskaltaisi sanoa sitä täällä, tiedättehän, koska minun on joskus kuitenkin mentävä kotiin. Mutta meillä oli ihmeellistä aikaa, ja me olemme kiitolliset siitä.

⁸ On kaksi pääasiaa, joita olemme kaivanneet, ja joiden paikkaa mikään muu ei voi ottaa. Yksi niistä on meidän ystävämmme täällä ja tämä seurakunta. Ei väliä, minne menemme, me löydämme ystäviä. Ja me olemme kiitolliset ystävistämme. Mutta on jotakin noissa ystävisissä, jotka ovat pysyneet kanssanne hyvinä ja huonoina aikoina,

ja sitten te jatkatte siihen suuntaan ajattelemista. Menkää takaisin ja tarkistakaa se Kirjoituksista nähdäksenne onko se oikein vai ei, ja sitten jatkakaa eteenpäin. Kyllä. Älkää kadottako tunteitanne ihmisiä kohtaan. Teidän täytyy muistaa, että heitä ei ole valmistettu sahanpuruista. He ovat lihaa ja verta, ihmisolentoja, joilla on sielu. Rukoilkaa te kaikki minun puolestani, tekisittekö niin. Jumala siunatkoon teitä nyt. Me kumarramme nyt päämme ja pyydämme veli Ruddellia, jos hän...

¹⁷⁴ Anteeksi? [Veli Parnell sanoo: “Veli Branham, minulla on jotakin, jonka haluaisin sanoa.”] Hyvä on, veli. [Veli Parnell kertoo näkemästään unesta.] Ylistys Jumalalle! Tämä on sananpalvelija, ja joku ei ehkä tunne häntä. Ja hän oli yksi tuosta ryhmästä, jolle minulla ei ollut aikaa tänä aamuna, joka oli yhdessä noista unista, joka puhui minun toiseen suuntaan menemisestäni. Länteen menemisestä tällä viimeisellä kerralla. Veli J.T. Parnell.

¹⁷⁵ Saattaa olla joku outo, joka ihmettelee ihmisiä, jotka uneksuvat unia. Ei, me emme mene kaikenlaisten unien perässä, mutta me uskomme mitä Raamattu sanoo: “On tapahtuva viimeisinä päivinä, että Minä vuodatan Hengestäni ihmisten ylle; ja he ovat profetoiva ja näkevä näkyjä ja uneksiva unia.” Ja niin kauan kuin se on Raamatun kansien sisäpuolella, on minun velvollisuuteni uskoa se ja saarnata siitä. Ja, kun ihmiset kertovat unia, ja jos Herra ei anna sille tulkintaa, me jätämme sen rauhaan. Ja kun joku puhuu kielillä, sen täytyy olla jotakin seurakunnalle, ja sen täytyy myös tapahtua. Jos se ei tapahdu, silloin se on paha henki. Sen täytyy tapahtua, koska kielten selitys on profetia. Me tiedämme, että se on oikein. Niinpä me yritämme täällä elää Raamattua juuri niin kuin se opettaa. Ottamatta mitään Siitä pois ja lisäämättä Siihen mitään, vaan vain elämällä Sen sillä tavalla kuin se on. Siunattu olkoon Herra. Se auttaa minua veli J.T. uskomaan, että Jumala ei lähettänyt minua sinne ulos tekemään kompromisseja synnin kanssa. Vaan menemään sinne ja tekemään...

¹⁷⁶ Rukoilkaamme nyt, veli... [Sisar seurakunnasta huutaa.] Joku on pyörtynyt. Hetkinen vain, istukaa paikoillanne jokainen.

¹⁷⁷ Taivaallinen isä, voikoon Sinun armosi tulla ja parantaa veli Way. Jeesuksen Kristuksen Nimessä, tulkoon hän takaisin. Anna hänet takaisin, Herra, ja anna hänelle voimaa ja terveyttä.

No niin, auta minua, hänen sydämensä alkoi lyödä jälleen! Olkaa hiljaa, kaikki, ja rukoilkaa.

sunnuntaina, jos Herra tahtoo, minä ehkä jälleen olen täällä tekemässä toista nauhaa, koska tämä seuraava viikko minun täytyy olla Arkansasissa.

¹⁷⁰ Hyvä on nyt, laulakaamme se uudestaan ja puristakaamme toistemme käsiä.

*Kunnia, kunnia, hallelujaa!
Kunnia! kunnia, hallelujaa!*

Herra Jeesus, siunaa nämä rukousliinat!...?... [Veli Branham rukoilee seurakunnan laulaessa.] Jeesuksen Kristuksen Nimessä, me laskemme kätemme näiden nenäliinojen ylle.

Ylistys Jumalalle! Kumartakaamme nyt päämme hetkeksi.

¹⁷¹ Olet juuri oikeaan aikaan, veli Ruddell. Tulehan tänne hetkeksi. Veli Ruddell tässä on eräs yhteydessämme olevista veljistä täällä, yhteydessä meidän seurakuntiemme kanssa, ulkopuolella kirkkokuntien. Ja olen kuullut kuinka urheasti veli Ruddell on seissyt Evankeliumin puolesta. Ja niinpä minä sanon tässä veli Ruddell, että kaikkialla matkan varrella... Jumala ei ole luvannut mitään helppouden kukkatarhaa, vaan Hän lupasi taistelun. Kyllä, mutta Hän myös lupasi voiton. Siitä on kysymys.

¹⁷² Minä muistan sen, kun alussa otin tämän asenteen, ja jopa minun oma äitini ja isäni halusivat ajaa minut ulos talosta. Näettekö? Mutta, oi, kuinka kastoin heitä Herran Jeesuksen Nimessä. Ja ainoa toivo, mitä minulla tänään on, on tuon ottamani asenteen vuoksi. Minä olen niin iloinen, että Raamatun Sanoma, vanhan kiertävä saarnaajan ajasta tähän aikaan asti... Vaikka ihmiset ovatkin ottaneet Sen ja leikelleet sitä ympäriinsä, ja tehneet kirkkokuntia ja panneet uskontunnustuksia ja kaikkea muuta Siihen, niin Totuus yhä marssii eteenpäin. Oikein. Se yhä marssii eteenpäin.

¹⁷³ Jumala siunatkoon teistä jokaista, ja me toivomme näkevämme teidät jälleen todella pian. Siihen asti, tekisittekö te veljet minulle palveluksen sekä täällä että nauhoilla? Rukoilkaa, että Jumala asettaisi sydämeeni jotakin, jonka olen kadottanut tuon kompleksini vuoksi. Minulla oli yksityistapaaminen eräänä päivänä veli Wayn kanssa, joka istuu täällä. Hyvä mies, mutta joka oli rakentanut ympärilleen kompleksin, toisenlaisen kompleksin. Hän teki saman asian. Veli Way, se voidaan niin helposti tehdä. Te vain saatte jotakin pientä mieleenne,

eikä senkaltaisia ystäviä voi mikään korvata. Ei väliä mitä, kuka hyvänsä toinen ystävä on, ei ole mitään tapaa korvata senkaltaista ystävää. Te olette niin yhteen liitetty heidän kanssaan, että te olette kuin yksi. Ja me yhdessä odotamme Herran tulemusta, päivien mennessä eteenpäin. Ja on jotenkin kovaa yrittää ajatella, että te voisitte... Mutta teitä ei voi erottaa.

⁹ Mieleeni tulee raamatunpaikka, jonka uskon Paavalin kirjoittaneen korinttolaisille, kun hän sanoo: "Ei mikään nykyinen, eikä tulevaisen, ei voimat, eikä alastomuus, nälkä, vaara, tai mikään nykyinen luomus, ei elämä eikä kuolema voi erottaa meitä Jumalan rakkaudesta, joka on Jeesuksessa Kristuksessa." Kuinka ei edes itse kuolema voi milloinkaan erottaa meitä, kun me olemme yhteen liitettyjä sydämessä, tässä suuressa yhteydessä Jumalan Sanan ympärillä. Eikä edes itse kuolema tule erottamaan meitä. Me tulemme olemaan yhteen liitetty tuossa, suuressa iankaikkisessa kautta aikojen ja ajanjaksojen.

¹⁰ Me tietenkin haluaisimme mennä seurakuntaan, mutta minne tahansa te menettekin, se ei kuitenkaan ole tuo pieni tabernaakkeli kadunkulmauksessa. Ja siinä on jotakin. Minä kaipaen kuulla tuon pienen vanhan kellon soivan siellä ylhäällä. Ja minusta tuntuu, että se ei soi ajallaan, koska he eivät aivan vielä ole saaneet rakennetuksi tornia tuota kelloa varten.

¹¹ Ja sitten, olla yhdessä täällä Kahdeksannen ja Penn kadun kulmauksessa, jossa kolmekymmentäviisi vuotta sitten polvistuin, kun se vielä oli suota, aikomuksenani rakentaa ensimmäinen kirkkoni. Kuinka Herra Jeesus olikaan kanssani siinä. Ja tänään se seisoo kuin pieni pyhäkkö täällä. Mutta syvällä sydämessäni se on oleva pyhäkkö, niin kauan kuin tulen olemaan täällä.

¹² Ja se, mistä seurakunta koostuu, ei ole rakennus, se on nuo ihmiset, jotka kokoontuvat sen katon alle palvomaan Jumalaa. Me olemme kiitolliset näistä asioista.

¹³ Ja nyt, koska aikamme on melkein lopussa, ja on vain vähän aikaa, niin ajattelin pitää teidät ajan tasolla kertomalla teille niistä asioista, joita on tapahtunut. Ja sitten tarkoitukseni on tehdä muutamia nauhoja ollessani täällä, koska lupasin sen teille, että mikä tahansa uusi nauhoitettu sanoma saarnattaisiin ensin tältä korokkeelta. Tämä on se paikka, jossa kaikki nauhat valmistetaan, eikä tuolla ulkona, vaikka veli

Jim ja muut heistä kulkevatkin mukana myyden nauhoja kokouksessa, ja niin edelleen. Mutta siellä saarnataan asioista, joista jo on puhuttu täällä ensin. Näettehän? Voitte tarkistaa sen taaksepäin ja todeta, että asia on niin. Se on minun lupaukseni teille, ja tulen jatkamaan niin siihen asti, kunnes Herra Jumala muuttaa sen.

¹⁴ Ja minä ajattelen, että meidän nauha-asiakkaamme, jotka kuuntelevat ympäri maailman... Sanoma, joka lähtee täältä, kiertää ympäri, maapallon. Se menee sinne ulos viidakoihin ja kaikkialle nauhoina. Sinne alkuasukkaille, ja niin edelleen, ja sitä käännetään monille, monille eri kielille. Niinpä minä haluan nyt ollessani täällä, jos se on Herran tahto, tehdä joitakin uusia nauhoja. Ja ehkäpä, jos pastorilla ei ole jotakin, joka polttaisi hänen sydäntään tänä iltana, niin minä ehkä haluaisin tehdä nauhan tänä iltana.

¹⁵ Ja sitten huomenna menen Arkansasiin... Tai paremminkin tiistaiamuna, ollakseni siellä vähän avuksi tuossa Kansainvälisten Kristittyjen Veljien konferenssissa. Ehkä lausuin sen väärin. Se on jotakin, joka koskee Kansallista Kristittyjen Veljeyttä. Minä en todellakaan tiedä sitä. Olen pahoillani. Se on kauheaa, eikö vaan? [Veli sanoo: "Yhdistynyt Kristittyjen Veljeys."] Kiitoksia sinulle. Se on Yhdistynyt Kristittyjen Veljeys. Minun oletettiin olevan siellä sunnuntaista alkaen, mutta minä pidin tämän päivän tabernaakkelia varten täällä. Kokoukset loppuvat siellä perjantaina, ja minä yritän päästä takaisin tänne lauantai-iltana, ollakseni täällä sunnuntaiaamuna. Jos se on Herran tahto, niin valmistan silloin toisen nauhan. Ja ehkä joskus niihin aikoihin, haluaisin tehdä muutamia nauhoja, ennen kuin menemme pois.

¹⁶ Ja sitten minä todella haluan mennä Baton Rougeen, Louisianassa, konferenssia varten. Ja sitten jälleen takaisin. Ja sitten minun tulisi mennä Anchorageen. Fairbanksiin ja Anchorageen, ollakseni siellä Täyden Evankeliumin Liikemiesten paikallisosastojen kanssa. Ja sitten takaisin. Ja, jos se on Herran tahto, ylös Chicagoon viimeisellä viikolla heinäkuuta.

¹⁷ Ja luulen, että suunnilleen tuohon aikaan, minun on vietävä lapset jälleen Arizonaan, jotta he pääsevät kouluun siellä. Koska, Charlie, minun täytyy olla täällä takaisin elokuun 15. päivän tienoilla. Niinpä minä haluan olla takaisin Kentuckyssa tuohon aikaan, jos se on Herran tahto. Jokainen nauraa, ja ehkä jotkut uudet tulokkaat eivät tiedä, mitä se

*Kunnia, kunnia, halleluja!
Hänen totuutensa marssii edelleen.*

¹⁶⁵ Minä tulen opettelemaan sen. Seisoessani tänä aamuna siellä, kirjoittaessani tätä ylös, laskin käteni vanhan seinällä riippuvan kiväärini päälle. Minä tiedän ettei ole kauaa.

*Hänen kiväärinsä, joka on vanha ja ruostunut riippuu seinällä; (Niin on)
Hänen Raamattunsa kovasti kulunut ja pölyinen ja tuskin enää koskaan
koskettu.
Mutta hänen Sanomansa tästä Raamatusta... tuomiolla eräänä päivänä;
Ja Hänen Totuutensa marssii edelleen.*

¹⁶⁶ Jumalan Totuus on tämä Raamattu! Kyllä. Jeesus Kristus on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti.

¹⁶⁷ Tuo vanha kiertävä saarnaaja, kivääri selässään ja Raamattu kädessään, ratsasti preerian ja vuorten ylitse ja kaikkiin rotkoihin kaikkialla; saarnaten tulevasta tuhatvuotisvaltakunnasta, ja epävanhurskaita odottavasta tulisesta tuomiosta. Hän saarnasi Jumalan Valtakuntaa vanhurskaita varten. Se on totta. Tuo vanha Winchesteri on nyt ruostumassa pois. Ja Raamattu, heillä on joitakin seksikirjoja Sen tilalla. Mutta Jumalan Totuus yhä marssii eteenpäin. Hän tekee itsensä aivan yhtä todelliseksi tänään, kuin mitä Hän koskaan on ollut. "Jumalan Totuus jatkaa marssimista eteenpäin."

*Kunnia! kunnia, hallelujaa!
Kunnia! kunnia, hallelujaa!
Kunnia! kunnia, hallelujaa!
Hänen Totuutensa marssii edelleen.*

¹⁶⁸ Miksi? Joku tulee ottamaan Sen. Koska Jeesus Kristus on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti. Laulakaamme se nyt uudelleen, kun olemme täällä sekaisin metodisteina, baptisteina, luterilaisina ja kaikkena muuna. Laulaessamme tuota viimeistä kuoroa, puristakaamme kättä jonkun lähellä olevan kanssa, ja sitten tulemme lopettamaan.

¹⁶⁹ Ja nyt muistakaa, te joiden täytyy mennä omaan kirkkoonne tänä iltana. Tervehtikää pastoria minun puolestani. Ja sitten rukoilkaa minun puolestani, jokainen teistä. Ja sitten haluan teidän jälleen muistavan, että jos teillä ei ole paikkaa minne mennä... [Veli Branham puhuu veli Nevillelle.] Veli Nevillen sanoman jälkeen minä haluan tehdä nauhan nimeltään: *Hänen tulemuksensa punainen vilkkuva valo*. Näettehän? tänä iltana. Herra siunatkoon teitä nyt. Ja ensi viikolla... Ensi

tunteen, ei ole mitään tarvetta minun mennä, koska silloin olisin vain tekopyhä.

¹⁶² Ja kaikki nämä vuodet olen yrittänyt palvella Häntä totisella sydämellä. Enkä minä halua mennä sinne ulos tekopyhänä. Minulla täytyy olla tuo tunne, että se ei ole *Ricky* ja *Ricketta* eikä tuo *joukko*, vaan he ovat Jumalan lapsia, jotka ovat vankeudessa siellä, ja minun täytyy mennä heidän luokseen. Ja ennen kuin voin tuntea sillä tavalla, minun täytyy vain maleksia ympäriinsä. Saarnata jossakin konferenssissa ja muuta sellaista, mutta kuitenkin odottaa.

¹⁶³ Minulla on pieni laulu. En osaa laulaa, joten minun vain täytyy lukea se teille. En ole kirjoittanut sitä oikein, enkä tiedä voinko lukea sen tai ei. Se on tuon Tasavallan Taistelulaulun nuotilla, "Kunnia! kunnia, hallelujaa!" Te olette kuulleet sen. "Kunnia! kunnia, hallelujaa!" Kuinka moni... Tietenkin me olemme kaikki kuulleet sen.

*Ratsastava kiertävä saarnaaja ratsasteli läpi maan,
Kivääri olallaan ja Raamattu kädessään.
Hän kertoi preerian ihmisille siunatusta Luvasta Maasta,
Jatkaessaan matkaansa ratsastaen ja laulaen.
Nojaten, nojaten, nojaten iankaikkiseen käsivarteen.
Nojaten, nojaten, nojaten iankaikkiseen käsivarteen.
Hän saarnasi tulevasta tulen ja tulikiven tuomiosta;
ja kunniakkaasta, loputtomasta Taivaasta vain vanhurskaille.
Ratsastaessaan vuorten ylitse, te voitte kuulla hänen laulavan
Tätä laulua, hänen jatkaessaan ratsastustaan.
On voima, voima. Ihmeitä tekevä voima.
Karitsan veressä;
On voima, voima, oi. ihmeitä tekevä voima,
kalliissa Karitsan veressä.*

¹⁶⁴ Tuo vanha kiertävä saarnaaja. Te muistatte hänet.

*Nyt hänen kivääriinsä, joka on vanha ja ruostunut riippuu seinällä;
Hänen Raamattunsa kovasti kulunut ja pölyinen ja tuskin enää koskaan
koskettu; (Niin se on)
Mutta tuo Sanoma, jonka se tuo meille on kohtaava meidät tuona päivänä.
Sillä Jumalan Totuus yhä marssii eteenpäin.*

Kaikki:

*Kunnia! kunnia, halleluja!
Kunnia, kunnia, halleluja!*

merkitsee. Ja toivon ettei se kuulosta pahalta näin puhujanlavalta sanottuna, mutta se on tuo aika jolloin oravanmetsästyskausi alkaa. Minä odotan sitä, näettehän, viettääkseni pari lomaviikkoa siellä alhaalla.

¹⁸ Nyt, uskon, että minulla on täällä joitakin pieniä muistilappuja, jotka Billy kirjoitti minulle. Ja yhdessä niistä lukee: "Isä, veli Neville haluaa tietää, että voisitko sinä vihkiä Herralle kaksi lasta?" Tietenkin... Se sopii hyvin. Kyllä, me voimme pitää vihkimispalveluksen, vaikka juuri nyt. Ja sen jälkeen, haluaisin käyttää noin neljäkymmentäviisi minuuttia, kertoakseni teille joitakin niistä asioista, joita on tapahtunut.

¹⁹ Nyt monet ihmiset ja seurakunnat, koska minä... No niin, tämä on avoin tabernaakeli. Se ei koskaan ole ollut kirkkokunta, ja suokoon Jumala sen, että se ei milloinkaan olisi sitä. Koska me haluamme tämän olevan paikan, jossa meillä ei ole muuta lakia kuin rakkaus, ei muuta uskontunnustusta kuin Kristus, eikä muuta tekstikirjaa kuin Raamattu. Ja sitten meillä ei ole jäsenyyttä, vaan meillä on yhteys toinen toistemme kanssa, kaikkia ihmisiä varten kaikista kirkkokunnista. Jokainen on tervetullut, kun meillä on yhteys Jumalan Sanan ympärillä, jossa jokainen voi tuntea itsensä niin tervetulleeksi kuin vain voi olla. Ja periaatteemme on, että me vain rakastamme Herraa Jeesusta. Emmekä me ole mikään oppinut ryhmä täällä. Me olemme vain yksinkertaisia ihmisiä, jotka yritämme lukea Raamattua panematta mitään tulkintaa Sille, ulkopuolelta sen, mitä se sanoo.

²⁰ Minä uskon, että Jumala tulee tuomitsemaan maailman jonakin päivänä Raamatun kautta. Hän tulee tuomitsemaan maailman. Ja jos ei ole mittapuuta millä tuomita, niin kuinka ihmiset voisivat tietää mitä tehdä? Näettekö? Te ette voi panna epäoikeudenmukaisuutta Jumalan päälle. Ja Jumalalla täytyy olla jotakin, jota Hän käyttää perustana, tuomitakseen ihmiset. Niinpä, jos Hän tuomitsee sen roomalaiskatolisen kirkon kautta, niin silloin kreikkalainen kirkko, ortodoksiset katoliset, olisivat varmasti kadotettuja ja niin kuin loppukin maailmasta. Jos Hän tuomitsisi sen kreikkalais-ortodoksis-katolisen kirkon kautta, niin silloin roomalainen kirkko ja kaikki muut olisivat kadotettuja. Jos Hän tuomitsisi sen luterilaisen kirkon kautta, silloin presbyteerit olisivat mennyttä. Jos Hän tuomitsisi sen presbyteerien kautta, silloin luterilaiset ja baptistit olisivat mennyttä. Niinpä, jos Hän tuomitsisi sen

helluntailaisten kautta, niin kaikki muut paitsi helluntalaiset olisivat menneitä.

²¹ Mutta minun mielipiteeni mukaan Hän ei tule tuomitsemaan sitä minkään seurakunnan kautta, koska on liian paljon eroavaisuuksia ja liian paljon sekaannusta. Mutta Raamattu sanoo, että Hän tulee tuomitsemaan maailman Jeesuksen Kristuksen kautta. No niin, se on Kirjoitusten mukaista. Ja Raamattu sanoo: "Alussa oli Sana, ja Sana oli Jumalan kanssa, ja Sana oli Jumala, ja Sana tehtiin lihaksi ja asui meidän keskuudessamme. Ja on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti." Niinpä Hän on Sana. Ja tämä tässä on Kristus kirjaimen muodossa. Ja Apokalypsi kirjassa katolisille, joka on Ilmestyskirja protestanteille, sen 22. luvussa, kun tämä Kirja tuli päätökseensä, Jeesus itse sanoi: "Jos kuka tahansa mies tulee ottamaan yhden Sanan pois tästä Kirjasta, tai lisäämään Siihen, häneltä tullaan ottamaan hänen osansa pois Elämän Kirjasta." Siksi me uskomme tämän ja sanomme vain tarkalleen sen emmekä mitään muuta. Hän voi tehdä asioita, joita Hän ei ole kirjoittanut tänne, sen me tiedämme, mutta niin kauan kuin me vain pysymme sen kanssa, mitä Hän on kirjoittanut, niin se kyllä sopii.

²² Ja nyt, vihkiessään lapsia, monet ihmiset kuten metodistit pirkottelevat heidät. Ja uskoisin, että heille on ensimmäinen ehtoollinen, katolisilla tai luterilaisilla, kun he ovat kaksitoistavuotiaita, ja heillä on jonkinlainen kasteen tapainen, kun he syntyvät. Luulen, että he pirkottelevat vauvoja. Ja se, mikä erotti nasarealaiset metodisteista, monia vuosia sitten, oli vauvojen kastaminen. Mutta meillä täällä tabernaakkelissa, jos me aiomme pysyä sen kanssa, mitä Raamattu sanoo, niin Raamatussa ei ole yhtään paikkaa, missä he milloinkaan pirkottelivat ketään aikuista, puhumattakaan sitten vauvoista. Mutta Raamattu sanoo, ainoassa paikassa, joka on lapsia varten, että "he toivat vauvoja Jeesuksen tykö niin, että Hän laskisi kätensä niiden ylle ja siunaisi niitä." Ja Hän sanoi: "Sallikaa pienten lasten tulla Minun tyköni, älkääkä kieltäkö heitä, sillä senkaltaisten on Taivaan Valtakunta."

²³ Me tiedämme, ettei meidän kätemme, pastorin ja minun, niin kuin ei kenenkään muunkaan pastorin kädet, voi ottaa Jeesuksen Kristuksen käsien paikkaa. Ja jos Hän olisi täällä tänä aamuna, nämä vanhemmat toisivat vauvansa Kristukselle. Mutta, koska me täällä olemme Hänen edustajiaan, he tuovat lapsensa meille. Ja me vihimme heidät Herralle,

virheitä, vahvistaakseen näitä asioita. Me tiedämme, että ihmiset voivat tehdä virheitä, mutta Jumala ei. Mutta nyt, jos minä palaan kentälle saarnaamaan, ja teen niin kuin teen, niin minulla täytyy olla ennakolta sovitut paikat minne mennä. Ja ehkä tämä on tuo suuri aika, joka on tulossa, ja jota me olemme odottaneet. Ja varmasti, "jos tämä itsessään on tuo suuri asia, joka valmistaa ja aiheuttaa tuon valtavan voiton jumalallisessa Rakkaudessa", ja siinä oli verbi ennen adverbiiä, niin silloin se on jumalallinen Rakkaus, joka on Jumala. Näettekö? Ja siinä tarvitaan Jumalan Rakkaus, rynnätä sinne ulos etulinjaan ja seistä välissä ihmisiä varten.

¹⁵⁹ Ja nämä Rickiet ja Ricketat, nuo sanat, joilla olen kutsunut heitä, "Ricky" ja "Ricketta", Jumala on antanut minun ymmärtää, että minun ei tule tehdä sitä, koska monet heistä ovat vielä Hänen lapsiaan. He eivät voi auttaa sitä, koska he toimivat niin paljon erilaisella tavalla, jotkut näistä vanhoista kylmistä, muodollisista seurakunnista, joissa he ovat, tuo henki heidän yllään, ja he ovat aivan yhtäläisellä tavalla vankeudessa kuin Israelkin oli Aivan samoin kuin Mooses meni sinne alas vapauttamaan heidät orjuudesta. Ihmisolentoja, jotka palvelisivat Jeesusta Kristusta, jos he vain tietäisivät miten palvella Häntä. Ja he ovat kahleissa kirkkokunnallisuuden alaisuudessa, joka sanoo heille: "Älä tee tätä, ja älä tee tuota."

¹⁶⁰ Mutta Jumalan kutsun täytyy tulla: "Kuka hyvänsä tahtoo marssia Luvattua Maata kohden, hän marssikoon!" Me olemme tiellämme Luvattuun Maahan. Aamen. Tulkoot he ja marssikoon. Me olemme tiellämme kohtaamaan Kristusta lopunajassa. Ja minä haluan tuoda tämän teille niin, että voitte nähdä ja osoittaa teille, että mies voi tehdä virheitä, vaikka onkin vilpiton.

¹⁶¹ Mooses kadotti tunteensa ihmisiä kohtaan, koska he eivät halunneet kuunnella häntä. Ja veli Roy, voitko nähdä unesi tarkoituksen? Ja minä en voi mennä senkaltaisen palvelustehtävän kanssa, ennen kuin tunnen sydämessäni erilaisella tavalla sitä kohtaan. Ei väliä, jos Jumala kertoisi minulle. Mutta tämä on tuo muutos, jonka veli Roy... joka on nähty olevan tulossa. Jonkin täytyy muuttaa minut, sillä, jos menen sinne ulos sellainen tunne sydämessäni, joka minulla nyt on; minusta yhä tuntuu, että heidän olisi tullut kuunnella tuota Sanomaa, heidän olisi tullut tehdä se. Ja minulla ei ole tuota tunnetta ihmisten puolesta, joka minulla tulisi olla. Ja ennen kuin voin saada tuon

työskennellä, seitsemäs on sapatti, viikon loppu, ajan loppu.” Näettekö? Minä pysäytin ja näytin sitä Billylle. Ja minä katselin niitä.

¹⁵⁵ Ja Hän sanoi: “Olkoon niin, että jos milloinkaan sydämessäsi on epäilystä, niin muista tätä paikkaa, ja tule takaisin tänne.”

¹⁵⁶ Ja Billy tönäisi minua olkapäähän ja sanoi: “Isä, katsohan itään päin!” Ja kuinka se koskaan tapahtui, minä en tiedä, mutta siellä itäisellä puolella tietä oli tuo palava kaatopaikka. Mailien ja mailien päässä minkäänlaisesta kaupungista, vanha roskien kaatopaikka oli siellä vasemmalla puolella tietä.

¹⁵⁷ Minä palaan kentälle. Aamen. Vanha tai nuori, elän tai kuolen, minä tulen tottelemaan Jumalaa, kunnes kuolema vapauttaa minut. Olen ollut pettymys Herralle. En tahallisesti. Olen yrittänyt... Sallikaa minun sanoa tämä tässä. Sallikaa minun sanoa tämä tässä. Onko vielä nauhaa jäljellä? Minä olen halunnut nähdä Jeesuksen Kristuksen julkituotuna ilman yhtäkään virhettä. Ja voikoot veljet, jotka kuulevat tämän nauhan ja tämä seurakunta, muistaa tästä päivästä alkaen, syy, miksi te ette ole nähneet yhtään virhettä, syy, että kaikkina näinä vuosina... Te ette voi näyttää yhtään kertaa etteikö se, mitä sanottiin, olisi tapahtunut. Minä haastan kenet tahansa osoittamaan yhtäkin niistä asioista, joita puhujanlavalla on tapahtunut. Ja erottaminen ja ne asiat, joiden on sanottu tulevan tapahtumaan... Se on tapahtunut tarkalleen, kirjaimellisesti! Jos seurakunta uskoo sen, sanokaa: “Aamen”, niin että... [Seurakunta sanoo: “Aamen!”] Yksikään henkilö maailmassa ei voi osoittaa minulle yhtäkään asiaa. Ja olkoon se tiedoksi seurakunnalle täällä ja seurakunnalle tämän jälkeen: jos Jumala työntää miehen putken lävitse, ja tämä ei ollenkaan lähde liikkeelle, ennen kuin Jumala käskää häntä, niin siinä ei ole yhtään uskoa liittyneenä yhteen sen kanssa. Jos Jumala työntää teitä johonkin. Ja se on rakentanut palvelustehtävän paikalle, ettei kukaan voi sanoa sanaakaan sitä vastaan. Mutta tästä eteenpäin, antakaa minun ensin puhua teille Herran Nimessä, ennen kuin te kuuntelette, koska minun täytyy mennä eteenpäin uskon kautta. Minä teen parhaan mahdollisen valintani, ja sitten menen ja teen sen. Syy, miksi se ei ole ollut väärin, on se, että olen odottanut, kunnes hän on käskennyt minun mennä ja tehdä se. Minä olen odottanut Häntä, joten se en ollut minä, vaan Hän!

¹⁵⁸ Mutta te näette, että jopa suuri pyhä Paavali joutui näiden asioiden väliin erään kerran. Ja joskus Jumala on antanut palvelijoittensa tehdä

laskemalla kätemme niiden ylle, muistaessamme Hänen suurta Sanaansa ja sitä, miten Hän toimi. Niinpä siten me vihimme nämä pienokaiset.

²⁴ Ajattelin, että täällä saattaa olla joku äiti lapsensa kanssa, jota ei koskaan ole vihitty Herralle, joka myös haluaisi tulla näiden äitien tai isien kanssa, jotka tuovat lapsensa vihittäviksi. Me vain tuomme heidät tänne Jumalan eteen, ja rukoilemme heidän puolestaan ja laskemme kätemme heidän ylle, Hänen edustajinaan. Ja se on niin lähellä Kirjoituksia kuin, mitä me voimme löytää. Te voitte ottaa tekstikirjanne ja löytää sieltä jotakin, mitä joku miesryhmä on sanonut, mutta minä tarkoitan sitä, mitä Sana on sanonut. Näettekö te? Ja uskon tehneeni todella selväksi, mitä se on.

²⁵ Jos nyt pianisti, (oletko sinä pianisti, veli?), tulisi tänne ylös. Eikö olekin kauheata, että minun täytyy omassa seurakunnassani kysyä: “Kuka on pianisti?” Minun melkein täytyi koputtaa ovelle. Hyvä on. He soittavat tämän pienen laulun:

*Tuokaa heidät sisälle,
tuokaa heidät sisälle,
tuokaa pienokaiset Jeesukselle.*

²⁶ Nuoskaamme jaloillemme, sillä aikaa, kun seurakunta laulaa tätä. Ja tulkoon isät ja äidit pienokaistensa kanssa nyt ja seisköön täällä. Hyvä on:

*Tuokaa heidät sisälle,
tuokaa heidät sisälle,
Tuokaa pienokaiset Jeesukselle.*

^{26a} Nyt, pastori... Nyt meillä on tässä nukkumassa pieni kaveri. Ja joskus he sanovan “aamen” liian äänekkäästi, niin me ymmärrämme, että he ovat pikku lapsia. Mikä on nimesi, herra? William Henry Vincent. Ja sinä pikku tyttö? Christina Maria Vincent. Kuinka suloinen pikku kaveri maaten isänsä olkapäällä. Saisinkohan hänet? Christina, en voi korvata isääsi tässä, ymmärräthän. Tehkäämme... Laskisitteko kätenne lapsen päälle.

Kumartakaamme päämme.

Taivaallinen Isämme, lähestymme Valtaistuintasi, jotta tänään, yläpuolelle, uskomme nostaa meidät kuun, tähtien yläpuolelle, aurinkokunnan yläpuolelle, Kaikkivaltiaan Läsnäoloon. Tuomme tämän ihanan lapsen. Me emme tiedä, mitä pidämme käsivarsillamme, Herra.

Hän voi olla Sinun suuri palvelijasi, tulevina päivinä. Me luotamme, että niin tulee olemaan. Mutta lapsen isä on tuonut tämän pienokaisen luoksemme, jotta laskisimme kätemme hänen päällensä. Sillä me olemme tunnustaneet olevamme Sinun palvelijoitasi toimiaksemme sinun sijastasi, kunnes Sinä palaat, jolloin Sinä otat kaikki asiat hallintaasi. Siihen asti, Herra, me olemme täällä palvellaksemme Sinua totuudellisesti ja vilpittömästi.

Ja kätemme ollessa laskettuina tämän pienen lapsen yllä, me siunaamme hänet Herramme Jeesuksen Kristuksen Nimessä. Luottaen, että Sinä annat hänelle pitkän elämän, jos Jeesuksen tulo viipyy, ja tulkoon hänestä suuri palvelija Sinulle. Siunaa kotia, jossa hänet tullaan kasvattamaan. Tulkoon hän kasvatetuksi Herran nuhteessa, ja palvelkoon hän Häntä kaikkina elämänsä päivinä. Siunaa hänen vanhempiansa, ja voikoot he nähdä tämän lapsen kunnioitettavansa astiana Herralle, tämän päiväsän tekonsa takia, Jeesuksen Kristuksen Nimessä. Amen.

Jumala siunatkoon teitä.

Jumala siunatkoon sinua, Herra. Hänen nimensä on... [Sisar puhuu veli Branhamille.] Tämä on sisar Tabet, Teresa. En tosiaan tiedä, voimmeko kannatella Teresaa sylissä vai emme. Luulen ettemme. Hän tietää enemmän.

No niin, painakaamme päämme.

Taivaallinen Isämme, laskiessamme kätemme tämän pienen Sinulle vihittävän sisaremme päälle, vanhemmat haluavat tämän pienokaisen tulevan vihityksi. Levätköön Jeesuksen Kristuksen armo tämän lapsen yllä, ja antakoon hänelle pitkän iän, siunatun elämän Sinun palveluksessa, Jeesuksen Kristuksen Nimessä. Amen.

Jumala siunatkoon sinua nyt, siunatkoon teitä kaikkia. Te olette onnekkaita vanhempia, tänä aamuna, kun teillä on nuo kaksi ihanaa pikku kaveria.

^{26b} Hänen Nimensä? [Isä sanoo: "Joe William Cartwright."] Joe William Cartwright. Hän on siestansa tänä aamuna, luulisin. Hyvä on. Nyt, jos voisitte kaikki... No niin, jos sinä voisit pitää – jos pikemminkin sinä äiti. Se on hyvä. Joseph, tule tänne. Hyvä on. Voitte haluatte, niin voitte pitää häntä.

sekalaisia ihmisiä, ontuvia halvattuja, sokeita ja kuihtuneita. Kuulin kuoron, ja erään suuren tunnetun äänen laulavan:

Saastainen! Saastainen! Paha henki vaivasi häntä. (Te tunnette tuon laulun)

Sitten Jeesus tuli ja vapautti vangitun.

¹⁴⁷ Voin nähdä sairasjonot kaikkialla. Ja minun täytyi pysähtyä. Billy ei tiennyt mitä oli tapahtumassa, ja minä katsoin sinne ylös.

¹⁴⁸ Minä pysäytin ja katsoin sinne ylös vuorelle, ja näin nuo seitsemän huippua. Haluatko nähdä jotakin! Siellä tuon yhden vuoren päällä, joka oli useiden mailien pituinen, oli seitsemän huippua. Se on viimeinen vuori, juuri ennen kuin tulette toiseen valtioon. Sen jälkeen ei ole enää vuoria. Ja tuo vuorijono kulki idästä länteen. Ja sen yläosa oli lumen peitossa.

¹⁴⁹ Ensin kaksi pienempää huippua ja sitten suuri huippu; sitten toinen pienempi huippu ja jälleen suurempi huippu; ja sitten jälleen pieni huippu, ja sen jälkeen valtavan suuri, pitkä, lumipeitteinen vuori. Ja minä sanoin: "Herra, minä en ymmärrä, mitä se merkitsee."

¹⁵⁰ Hän kysyi: "Kuinka monta huippua siellä on?"

¹⁵¹ Minä sanoin: "Siellä on seitsemän huippua."

¹⁵² "Kuinka monta kirjainta on nimessäsi?" B-r-a-n-h-a-m, M-a-r-r-i-o-n B-r-a-n-h-a-m

¹⁵³ Ja siellä oli kolme muista erottuvaa huippua. Hän sanoi: "Nuo kolme huippua ovat ensimmäinen, toinen ja kolmas nykäys. "Ensimmäinen oli sinun palvelustehtäväsi ensimmäinen osa, pieni huippu; sitten sinun ensimmäinen nykäyksesi, melko korkea." Tehän tiedätte tuon merkin kädessä. Sitten siinä on pieni väliaika, jolloin minut otettiin pois kentältä, koska olin liian väsynyt. Monet teistä muistavat sen. Ja sitten tuli erottaminen, toinen nykäys. Nyt minulla on ollut toinen, sitten siinä oli muutamia vuosia jotka olivat vain jonkinlaisia pieniä huippuja, näettekö, ikään kuin palvelustehtäväni ei olisi ollut, ja sitten tuli kolmas.

¹⁵⁴ Kolme on loppuunsaattamisen luku. Näettekö? Tuo kolmas. Seuraava huippu oli viides, joka on armon luku. Ja seuraava huippu oli seitsemäs, täydellisyyden luku, loppu. "Kuutena päivänä sinun tulee

Minkä kunniakkaan ratkaisun sinä oletkaan tehnyt. Tämä itsessään on se, mikä tulee valmistamaan, ja aikaan saamaan valtavan voiton jumalallisessa Rakkaudessa.

¹³⁷ Panitteko merkille, että siinä oli verbi ennen adverbii? Näettekö, se on ranskaa. YK:n tulkki tulkitsi sen, ja tuo poika ei osannut yhtään sanaa ranskaa. Eikä ollut koskaan kuullut sellaisesta asiasta kuin kielilläpuhumisesta. Hän oli baptisti, joka oli aivan sattumalta tullut sinne kuultuaan musiikkia. Ja hän sanoi tulleen sinne ja seisoneensa siellä kuuntelemassa minun saarnaamistani.

¹³⁸ Nyt tuo, “jumalallisessa Rakkaudessa”, jumalallinen Rakkaus. Kuinka se voisi olla jumalallinen Rakkaus, ellei se olisi Pyhä Henki? Pyhä Henki on “jumalallinen Rakkaus.”

¹³⁹ Ja nyt, kun Billy ja minä aloimme tulla alaspäin tuota tietä, näettekö, aloimme tulla tietä alaspäin, ja Billy nukahti jälleen. Ja Se sanoi: “Minä tulen antamaan sinulle iankaikkisen merkin.”

¹⁴⁰ Ja minä sanoin: “Herra, mikä...” Odotin hieman pidempään eikä mitään tapahtunut. Minä sanoin: “Mikä on iankaikkinen merkki, Herra?” Ja odotin muutaman minuutin. Ja sitten katsoin taakseni Billyä, ja hän oli unessa.

¹⁴¹ Ja Hän sanoi: “Minä tulen antamaan sinulle iankaikkisen merkin.” Se sanottiin jälleen. Hän sanoi: “Katso länttä kohden siitä, missä sinä nyt olet.”

¹⁴² Ja minä käänsin päätäni tällä tavalla katsoakseni, ja hidastin vauhtia. Ja, oi, Herran Henki... Minusta tuntui siltä kuin voisin huutaa ja itkeä. Ja minä katsoin, ja näin vain vuoren valkoisine huippuineen. Minä sanoin: “Minä en näe siinä mitään iankaikkista merkkiä.”

¹⁴³ Hän sanoi: “Sinun nimesi on kirjoitettu kokonaan sen ylitse.”

¹⁴⁴ Minä ajattelin: “Mitä se on?” Ja tulin todella heikoksi ja aloin pysähtyä.

¹⁴⁵ Ja Billy nousi ylös ja sanoi: “Mikä sinulla nyt on vikana?” Ja väänsin käsiäni tällä tavalla, hikipisaroiden tippuessa käsistäni.

¹⁴⁶ Minä sanoin: “Billy, jotakin on tapahtumassa. Kerrankin tiedän, että olen tehnyt väärin. Tiedän olleeni pettymys Jumalalle.” Ja näytti siltä kuin olisin voinut kuulla tuota laulua laulettavan, ja näin tuhansia

Taivaallinen Isämme, me tuomme luoksesi tämän pienen Joseph William Cartwrightin. Isä seisoo, tänä aamuna, antaaksensa Sinulle takaisin sen, jonka Sinä olet antanut hänelle, palveluksen elämään. Jumala, siunaa tämä pikkuista, ja eläköön hän pitkän elämän, terveen, voimakkaan, ja tulkoon hänestä suuri palvelija Sinulle. Siunaa hänen isäänsä ja äitiänsä, kotia, jossa hänet tullaan kasvattamaan. Olkoon Kristus tuo näkymätön Vieras kaikkina aikoina. Ja me annamme tämän pienen pojan Sinulle, palveluksen elämään, Jeesuksen Kristuksen Nimessä. Aamen.

Jumala siunatkoon sinua, veli Steve Cartwright.

^{26c} Pikku tyttö? [Sisar sanoo: “Kyllä on.”] Rouva? [“Pam Lewski.”] Sylvia Shippy.

Taivaallinen Isämme, laskemme kätemme tämän pienen tytön päälle, kun rakkaat tuovat hänet tänne tänä aamuna, seisoen alttarilla. Tulkoon samanlaiset siunaukset hänen päällensä kuin, jos Herra Jeesus laskisi omat naulojen lävistämät kätensä tämän lapsen päälle, levätköön nuo siunaukset pikkuisen päällä. Siunaa häntä nyt, ja eläköön hän pitkän, onnellisen elämän, ja olkoon Sinun palvelijasi. Ja siunaa hänen kotiansa, hänen vanhempiansa, hänen rakkaitansa. Jeesuksen Kristuksen Nimessä me teemme näin, Raamatun mukaisesti. Aamen.

Siunaten sinua...?... Siunaa sinua...?...

^{26d} Hänestä [tytöstä] tulee laulaja. Mikä hänen nimensä on? [Veli sanoo: “Roy Allen Myer.”] Roy Allen Myer. Sanoin, että hänestä [pojasta] tulee laulaja.

Se tuo mieleeni. Toivon, ettei tämä kuulosta pahalta, seurakunnassa, mutta eräänä päivänä puhuin intiaanin kanssa. Hänellä on oli siellä lapsi seisomassa, ja sanoin sitten: “Hän [poika] on mukava kaveri. Hän on mukava kaveri.”

Ja päällikkö katseli minua, muutaman hetken. Sitten hän katsoi alas ja sanoi: “Mutta, hän, tyttö.”

Luulisin, että samoin on yhä vieläkin.

Mikä on pojan... [Veli sanoo: “Roy Allen.”] Roy Allen. Onko Allen sukunimenne. [“Myer.”] Myer. [“Roy Allen Myer.”] Roy Allen Myer. Hänpä on kaunis pikkuinen.

Taivaallinen Isämme, kun laskemme kätemme tämän pienen lapsen päälle, ja Raamatussa sanotaan, että he toivat pieniä imeväisiä Sinun luoksesi, ja Sinä laskit kätesi heidän päällensä ja siunasi heidät. Ja se teon me teemme Sinun suuren maan päällisen tekosi muistoksi. Siunaa tätä lasta, hänen vanhempiansa. Olkoon koti jatkuva rukouksen paikka, rauhan paikka. Ja eläköön tämä pieni tyttö pitkän, onnellisen elämän ja olkoon Sinun palvelijasi kaikkina naina päivinä. Ja älköön tämä perhe koska rikkoutuko. Kirkkaudessa, voikoot jokaisen jäsen kokoontua Jumalan Valtaistuimen ympärille, tuona päivänä, ja jatkaa elämää ikuisesti. Siihen asti, Herra, levätköön ikuiset siunauksesi lapsen yllä, jota me siunaamme Jeesuksen Nimessä. Aamen!...?...

Tämä pikkuinen... Tämä on hänen pikku sisarensa, Rebekah.

Taivaallinen Isä, laskemme kätemme pikku Rebekahin päälle ja siunaamme myös hänet Herran Jeesuksen Nimessä, ikään kuin hän olisi menossa veteen, altaaseen. Ja luotan, Herra, että tulee päivä, jolloin hän tulee vastuulliseen ikään, että hän ottaa asemansa, ja kävelee suoraan tuonne altaaseen, ja tulee kastetuksi syntiensä anteeksisaamiseksi, Herran Jeesuksen Nimessä. Suo se, Isä. Nyt siunaa häntä, hänen pienen sisarensa kanssa. Voikoon hän elää pitkän, onnellisen elämän ja palvelkoon Sinua. Aamen.

Siunaa häntä. Herra, siunaa häntä.

^{26e} Onko tämä hän? [Äiti sanoo: "Tämä on Jacqueline Grenault."] Pikku Jacqueline Grenault, toinen sievä, pikku tyttö.

Taivaallinen Isämme. Laskemme kätemme tämän tytön päälle. Muistaen Jeesusta Kristusta, joka laski kätensä imeväisten päälle ja siunasi heitä. Ja tulkoon siunaus lapsen päälle niin kuin Sinun kätesi tänään olisivat hänen päällensä. Jos Sinä olisit maan päällä fyysisessä ruumiissa, äiti toisi lapsen Sinun luoksesi. Mutta kun me, sinun palvelijoinasi, hän tulee toiseksi parhaan luokse, Isä. Ja me pyydämme, että Sinä siunaisit tätä lasta, jota me siunaamme. Jeesuksen Kristuksen Nimessä, voikoon hän elää pitkän, onnellisen elämän Sinun palveluksessa. Siunaa hänen kotiansa, voikoon hän tulla kasvatetuksi siinä, voikoon se olla jatkuva rukouksen talo, Jeesuksen Nimessä. Aamen.

^{26f} Siunaa häntä. Onko teille heitä kaksi? [Sisar sanoo: "Minulla on kaksi tyttöä. Ja toinen on tässä, joka on tullut, veli."] Hyvä on. Nyt tämä

siellä silloin? Kyllä, nämä kolme täällä olivat siellä silloin. Eikä hän tiennyt mitä sanoa.

¹³³ Ja siellä istui suurikokoinen ranskalaisnainen. Hän nousi ylös ja sanoi: "Tuo ei tarvitse mitään tulkintaa, se oli puhdasta ranskaa."

Tuo poika sanoi: "Minä en osaa sanaakaan ranskaa." Ja tuo rouva kirjoitti muistiin sen, mitä hän oli sanonut.

¹³⁴ Ja sitten siellä nurkassa istui mies, joka sanoi: "Aivan oikein, minä olen kirjoittanut ylös sen, mitä hän sanoi. Se on ranskaa." Ja aivan siellä takana, seinän vierustalla seisoi vaaleatukkainen komea nuori mies, ja hän tuli esiin vertaamaan muistiinpanoja. Hän oli YK:n ranskankielen tulkki. Ja hänen nimensä oli Victor LaDeaux, ja hän kuului Arne Vick seurakuntaan siellä, ja hän kirjoitti sen myös ylös. Ja minulla on tuo hänen tulkintansa siitä.

¹³⁵ Kuunnelkaapa tätä, jos voin lukea sen:

Minä, Victor LaDeaux, olen täysiverinen ranskalainen; uudestisyntynyt kristitty ja täytetty Pyhällä Hengellä. Minun osoitteeni on 809 North King Road, Los Angeles 46. Minä käyn Bethel Temppelissä, jonka pastori on Arne Vick. Todellinen tulkinta, jonka minä ilmoitan, siitä profetiasta, joka lausuttiin veli Branhamin ylitse, ja, jonka antoi Danny Henry ranskaksi, helmikuun 11. päivänä 1961, Täyden Evankeliumin Liikemiesten aamiaisella. Todellinen tulkinta profetiasta.

¹³⁶ Nyt tässä on se, mitä siinä sanottiin:

Koska sinä olet valinnut kapean polun, vaikeamman tien, sinä olet vaeltanut oman valintasi mukaan.

Nyt minä voin nähdä sen, että Mooseksen myös täytyi tehdä oma valintansa. Näettekö?

Sinä olet ottanut tarkan ja oikean tien, oikean päätöksen, ja se on Minun Tieni.

Alleviivattuna. "Minun Tieni", Pyhä Henki vastaa.

Tämän tärkeän päätöksen vuoksi, valtava Taivasosuus odottaa sinua.

Minkä kunniakkaan ratkaisun... (Kuunnelkaa nyt tarkkaan)

tällä tavalla, nopeasti. Ja Hän sanoi: “Pidä kätesi valmiina vastaanottamaan hedelmää.” Ja sitten minä löysin saman hedelmän ristissä, kun juoksin sinne alas. Ja Hän sanoi: “Tee evankelistan työ. Anna täysi todistus palvelustehtävästäsi. Aika on tuleva, jolloin ihmiset eivät kestä tervettä oppia. Älä jätä heitä silloin, vaan jatka edelleen.” Se kaikki tuli mieleeni.

¹³⁰ Sitten muistan tämän Marilyn Monroen, tuon tytön, jonka näin kuolevan noin viikko ennen kuin hän kuoli. Ja kuinka sanottiin, että hän teki itsemurhan, vaikka hän ei tehnyt. Kerroin siitä heille ennakolta, mitä tulisi tapahtumaan ja niin tapahtui; aivan kuten noiden nyrkkeilijöiden kanssa siellä ylhäällä, kuinka toinen tulisi tappamaan toisen. Erehdyin tuosta työstä. Se on toinen tyttö siellä, jonka serkku on Danny Henry. Mikä hänen nimensä onkaan? Jane Russell... Hänen serkkunsa on baptistipoika.

¹³¹ Ja minä olin saarnaamassa Los Angelesissa Liikemiesten Aamiaisella. Puhuin kovasti noita organisaatioita vastaan, ja siellä istuivat helluntaiseurakuntien johtavat miehet, ja monia suuria kuuluisuuksia oli koolla siellä. Ja kun olin saarnannut ja lähdössä pois lavalta, ja koska sanoma lähetettiin radioitse yli koko kansakunnan, niin heidän täytyi muuttaa se takaisin. Ja tehdessään tuota muutosta, katkaistessaan pois radioyhteyden, joka lähettäisi sanoman ulos, ja sitten he ilmoittivat tuon radioaseman. Se oli siellä Cliftonilla, missä meillä oli tuo aamiainen. Olin juuri kävelemässä ylemmältä korokkeelta alemmalle, kun hieno noin kolmekymmentävuotias komea nuori mies juoksi sinne ja pani käsivartensa minun ympärilleni, ja sanoi: “Minä olen Danny Henry.” Enkä tiennyt, että se oli hänen veljensä, joka televisioi sen. Joka kulkee televisioimassa kristityille Liikemiehille, ja Jane Russell, tuo filmitähti, on hänen serkkunsa. Ja hänen äitinsä on helluntailaissaarnaaja.

¹³² Hän juoksi luokseni, kietoi käsivartensa ympärilleni ja sanoi: “Jumala siunatkoon sinua, veli Branham.” Hän sanoi: “Toivon, että tämä ei kuulosta pyhyiden loukkaukselta, mutta minun kannaltani katsottuna, tuo Sanoma voisi olla Ilmestyskirjan 23. luku.” Ja, kun hän oli sanonut sen, hän alkoi puhua kielillä. Poika, joka ei ollut koskaan edes kuullut sellaisesta asiasta, kirkkokunnallinen baptisti. Hän tuli valkoiseksi kasvoiltaan ja katsoi minua, eikä tiennyt mitä tehdä. Täällä istuu mies, joka oli siellä. Olitko sinä siellä, Fred? Kuinka moni oli

pikku on... [“James David.”] James David. [“Humes.”] Humes. Ajattelin tuntevani sinut, sisar Humes. Te olette lähetyssaarnaajia, sinä ja sinun miehesi. Onko miehesi mukana tänä aamuna. No niin, Herra siunatkoon veli Humesia. Steillä tosiaan on hienoja, mukavia pikku lapsia. Onko tämä David? Ja tämä on... [“James David, ja Joseph....?...Florida.”] Puhuin juuri erään Floridasta kotoisin olevan sisaren kanssa, työhuoneessa, tänä aamuna. Tämä pieni poika, kun hän hän oli... He ovat Floridasta. Kun hän oli siellä, pikku poika, vain poikanen, aivan pienen pieni kaveri, joka meni takapihalle ja katsoi ylöspäin. Väitti nähneensä Jeesuksen.

Nyt, tämä on pikku David Humes. Me laskemme kätemme hänen päällensä, elämän vihkimisessä Jeesuksen Kristuksen palvelukseen.

[Tyhjä paikka nauhassa.]

^{26g} Kolmekymmentä vuotta sitten, seistessäni kouluovella tällä Utica Pikessä, en voinut koskaan tietää me pienet ujut pojat, katsellen toisiamme, että eräänä päivänä laskisin käteni hänen lapsenlapsensa päälle, vihkiäkseni hänet Taivaan Herralle Jumalalle. Vastaanota pikku Shawn tänä aamuna, Herra, palvelijana Sinulle. Äiti ja isä urhoollisesti tuovat hänet ja antavat takaisin Jumalalle sen, mikä on annettu heidän hoitoonsa. Eläkööt he vahvan ja terveen elämän, ja päättäväisyyden, Kristuksessa. Nyt me annamme Sinulle tämä pikku pojan, Jeesuksen Kristuksen Nimessä, palveluksen elämään. Eläköön hän pitkää, palvellakseen Sinua.

Onko pikku tyttö vihitty? Mikä hänen nimensä on? Karla.

Samalla tavoin me laskemme kätemme pikku Karlan päälle tänä aamuna ja vihimme hänet Jeesuksen Kristuksen palvelukseen. Eläköön hän pitkän onnellisen elämän. Olkoon hän Sinun palvelijasi kaikkina elämänsä päivinä. Suo se, Herra. Siunaa hänen kotiansa. Olkoon se aina rukouksen ja usko paikka. Annan tämän ihanan pikku tytön, tänä aamuna, isän ja äidin sydämeltä, jotka seisovat tällä alttarilla, Jeesuksen Kristuksen Nimessä. Aamen.

^{26h} [Isä sanoo: “Hänen nimensä on James Pool.”] Pikku poika. Hänet on nimetty Jimin mukaan. [“Kyllä.”]

Taivaallinen Isämme, näiden pikkuisten isä pitää nyt käsivarsillaan viimeistä pikku aarretta, jonka Sinä olet antanut hänelle lapsen muodossa, nimettynä isänsä mukaan, James. Jumala, suo, että hänestä

tulee viisauden mies kuten Jaakobista Raamatussa. Rukoilen, että annat hänelle pitkän, terveen elämän, Herra. Ja kasvakoon hän, ja jos huominen tulee olemaan, täyttyköön hän Jumalan Sanalla. Suo se, Isä. Sen muistoksi, mitä Jeesus Kristus, Herramme, teki ollessaan maan päällä, lasken käteni pikku James Poolin päälle ja vihin hänet Jumalan palvelukseen. Jeesuksen Kristuksen Nimessä. Aamen.

Jumalaa siunatkoon sinua, James! Siunaa pikkuisia.

Pikku poika, nyt kaksi sellaista. Mitä sanoit? Jerry Dean Allen.

Herra Jumala, tämän pikku pojan, Jerry Dean Allenin, pään päälle voikoot Jeesuksen Kristuksen siunaukset levätä. Kun laskemme kätemme hänen päällensä, kun vihimme tämän pienen elämän Sinulle. Siunaa hänen kotiansa, hänen vanhempiansa. Ja voikoon hän elää pitkän, onnellisen elämän Jumalamme ja hänen Jumalansa palveluksessa, jolle ne nyt hänet annamme, Jeesuksen Kristuksen Nimessä. Aamen.

Jumala sinua siunatkoon, pikkuinen!

²⁷ No niin, luulen, että siinä olivat kaikki nyt. Me olemme aivan tarkalleen ajassa, koska kello on yksitoista. Nyt, tiedättehän, minä voin kuvitella, nähdessäni noiden äitien ja isien tulevan lastensa kanssa, voin ajatella Joosefia ja Mariaa Herran Jeesuksen vihkimisen aamuna.

²⁸ Veli Kidd, minulla oli pieni keskustelu erään henkilön kanssa tänä aamuna tuolla toimistossa, mutta saatoin kuulla antamasi todistuksen, tuosta miehestä täällä, joka on sinun ikäisesi. Ja oletan, että sinä kerroit siitä, kuinka Herra paransi sinut kuulijakunnan keskellä, ja kuinka minä melkein hajotin autoni tuona aamuna, koettaessani päästä tuon vanhan sananpalvelijan luo.

²⁹ Ajatelkaapa vain! Tämä mies, hänen pikku vaimonsa on täällä, saarnasi Evankeliumia ennen kuin minä synnyin. Hän saarnasi tätä Evankeliumia tuolla Kentuckyn ja Tennesseen vuorilla ja laaksoissa, kivihiilen kaivajien kanssa, ja kuinka hänet ajettiin ulos. Ja kuinka hänen täytyi elää ilman, että hänellä oli mitään syödäkseen. Ja tämä pikku vaimo tässä, pesi pyykkiä ja ansaitsi noin kaksi tai kolmekymmentä senttiä päivä, lähettääkseen miehensä kentälle saarnaamaan Evankeliumia. Siinä on tarpeeksi herättämään ketä tahansa, eikö vain?

Hän sanoi: “Mitä nyt?”

Ja minä kysyin: “Puhuitko sinä minulle?”

“En, miksi niin?”

¹²⁶ Ja minä sanoin: “Haluan kertoa sinulle jotakin. Näin unen vähän aika sitten. Sinä muistat nähneesi nuo kaverit, jotka näyttivät minulta ja Fletchiltä? Kysy sitä äidiltä, kun tulet kotiin Tucsoniin, minä kerroin hänelle tämän unen. Ja Billy, jotakin on tapahtumassa. Se tapahtuu juuri nyt. Jokin puhui minulle, ja minä ajattelin, että se olit sinä.”

¹²⁷ Hän katsoi minuun oudosti ja odotti hetkisen, me jatkoimme ajamista. Ja niinpä muutamassa minuutissa hän oli jälleen unessa. Ja minä jatkoin ajoa ajatellen sitä. Mitä se voisi merkitä? Jatkoin ajoa, ja yhtäkkiä, tässä se tuli puhuen jälleen.

¹²⁸ Ja Hän sanoi: “Palaa takaisin! Enkö Minä käsenyt sinua alussa tekemään evankelistan työtä? Kun Minä kutsuin sinut siellä alhaalla joella, niin enkö Minä sanonut: “Niin kuin Johannes Kastaja oli lähetetty käymään edeltä ensimmäistä tulemusta? Eikö Johannes ollutkin enemmän kuin profeetta?” Jeesus itse sanoi niin: “Mitä te menitte katsomaan, profeettaako?” Ja Hän sanoi: “Hän oli enemmän kuin profeetta.”

¹²⁹ Ja sitten se kaikki alkoi tulla mieleeni. Aloin ihmetellä. Sitten Hän muistutti minua jälleen ihmisistä. Kuinka tekemällä sen, mitä Mooses teki, kuinka Mooses olisi tavoittanut ihmiset erämaassa? Niinpä kuinka minä voisin tavoittaa ihmiset erämaassa? Tarkalleen sama asia. Sitten mieleeni tuli tämä 2. Tim. 4. luku. Muistatteko, kuinka me vihimme tämän kirkon tuona aamuna kolmekymmentä vuotta sitten, jotkut teistä vanhoista, kun Hän näytti minulle nuo puut, ja minä istutin ne molemmille puolille? Muistatteko sen? Te muistatte tuon näyn. Se on kaikki kirjoitettuna kirjoissa ja nauhoilla ja kaikkialla. Se oli vuosia sitten, kun minä näin nämä, enkä koskaan mennyt ykseyteen enkä kolminaisuuteen. Minä seisoin niiden välissä ja istutin nämä puut, ja ne olivat ainoat kaksi puuta, joissa oli hedelmää. Kaikki puut kasvavat noin kolmekymmentä jalkaa pitkiksi ja sitten kasvu lakkaa. Nämä kasvoivat suoraan taivaaseen. Leikatut irti samasta oksasta. Näettekö? Yksi toisella ja toinen toisella puolella, ja sitten minä katkaisin ne. Te muistatte tuon näyn. Se on kirjoitettuna kirjoissa ja se on minun elämäkerrassani ja kaikkialla. Ne kasvoivat suoraan ylös taivaaseen,

¹²⁰ Minä sanoin: “Minä en halua olla sellainen. En halua elää sillä tavalla. Haluan tehdä jotakin erilaista. Mutta minulle on kerrottu, että Sinä olet kutsunut minut olemaan Sinun profeettasi, ja minä haluan elää erämaassa niin kuin profeetta.” Olin käyttämässä sitä syynä sille, että voisin metsästellä; tehdä jotakin, joka miellytti minua.

¹²¹ Ja Hän sanoi: “Mutta ne olivat Vanhan Testamentin profeetat. Sinut on kutsuttu paljon korkeampaan virkaan kuin se. Ja sen lisäksi sinulla on enemmän lahjoja. Sinut kutsuttiin rukoilemaan sairaiden puolesta ja saarnaamaan Evankeliumia. Ja apostolisessa muodossa, sinä olet tietoinen suuremmista asioista, ja sinulla on monia suuria lahjoja.” Hän kysyi: “Miksi sinä odotat, että Minä liikuttaisin sinua joka kerta, kun lähdet liikkeelle? Missä on sinun palkintosi?” Sitten minä ymmärsin. Ja sitten Hän sanoi: “Muistatko sinä, mitä Minä kerroin sinulle eilen? Muistatko, mitä veli Roberson kertoi sinulle unessaan tai näyssään? Että sinä olit tehnyt kuten Mooses. Sinä olet unohtanut kansasi tunteet. Sinä olet unohtanut sen kutsumuksen, johon Minä sinut kutsuin.”

¹²² Olin jättänyt sairaat ja halusin Herran kertovan minulle minne mennä ja minne ei. Se on väärin. Olin rakentanut itselleni kompleksin, koska ihmiset eivät kuunnelleet minun Sanomaani. Ja Jumala tietää, etten ole nyt yrittänyt verrata tätä elämää Moosekseen, mutta se on tarkalleen se, mitä Mooses teki. Kun ihmiset eivät halunneet kuunnella häntä silloin kuin hän tuli vapauttamaan heitä, hän vain jätti heidät rauhaan. Ja hän meni erämaahan, mutta Jumala käänsi hänet ympäri. Ja hän oli jo pitkän aikaa sitten unohtanut nuo kärsivät ihmiset.

¹²³ Ja sitten minä sanoin: “Herra, jos... Kuinka minä, niin se on, ilman koulutusta, ainoastaan kansakoulun käynyt, kykenisin? Ja ihmiset tulevat seisomaan jonoissa kaikkialla, kuullakseen yksinkertaista Evankeliumia.” Se on enemmän. Se on suurempaa nyt, kuin mitä se oli Vanhan Liiton alaisuudessa. Hän nousi ylös korkeuteen ja antoi lahjoja ihmisille. Näettekö? Jeesus Kristus, sama eilen, tänään ja iankaikkisesti. Minä puhuin ja kuulin Sen puhuvan minulle. Ja se jätti minut.

¹²⁴ Ja minä sanoin: “Billy!” Ja hän oli syvässä unessa. Minä sanoin: “Billy, olitko se sinä.” Ja hän ei edes herännyt.

¹²⁵ Ja minä ajattelin: “Herra Jumala”, hidastin vauhtia. “Mitä tämä merkitsee?”

Ja minä sanoin: “Billy! Billy!”

³⁰ Ja sitten ajatella, kuinka hän makasi siellä parhaiden lääkäreiden sanoessa: “Hän on kuolemassa. Pitkällä oleva syöpä on levinnyt kaikkialle hänen ruumiiseensa. Hän voi elää kuin vain muutaman tunnin, ja korkeintaan päivän tai kaksi.” Ja se tapahtui kaksi tai kolme vuotta sitten. Se oli kolme vuotta sitten, ja täällä hän on tänä aamuna; terveenä, täysin kunnossa, antaen kunnian Jumalalle. Kuinka vanha sinä olit silloin, kun sinä paranit, veli Kidd? Kuinka vanha hän on nyt? [Sisar sanoo: “Kahdeksankymmentäkaksi.”] Kahdeksankymmenen. Hyvä on, hän oli noin kahdeksankymmenen, kun Jumala paransi hänet. Nyt, huolehtiiko Jumala meistä vanhoista ihmisistä? Varmasti Hän tekee niin. Kyllä vain!

³¹ Hän paransi Aabrahamin, kun hän oli satavuotias ja Saaran, kun hän oli yhdeksänkymmenen. Ja he tuottivat Iisakin. Eikö ollutkin niin? Me olemme niin onnelliset tämän vuoksi.

³² Te olette niin mukavia, että voisin puhua teille koko aamun vain tällä tavalla. Mutta lukekaamme jotakin kalliista Sanasta, aloittaaksemme kokouksen. Ja minä haluan, jos se on Jumalan tahto, tehdä teille selkoa niistä asioista, jotka ovat tapahtuneet. Ja sitten tänä iltana aiheeni on, jos Herra tahtoo... Päättöykseni on sen nauhoittaminen ja ulos lähettäminen. Ja, jos haluatte tulla kuuntelemaan, niin hyvä on. Minä tulen tekemään tämän nauhan sen jälkeen, kun pastori on lopettanut saarnansa. Haluan saarnata aiheesta *Hänen tulemuksensa punainen vilkkuva valo*. Kuinka yksi noista valon välähdyksistä on juuri nyt yllämme. Ja minä haluan puhua tuosta aiheesta tänä iltana. Hän on täällä, ollen juuri nyt paikalla. Merkki on alhaalla, ja juna on tuolla alueella.

³³ Teille, jotka haluatte avata Raamattunne ja lukea, se on 4. Mooseksen kirjan 16. luku. Tämä on Iankaikkinen Sana, joten lukekaamme kunnioituksella. Haluan lukea kaksi jaetta. 4. Mooseksen kirja 16, 3:n ja 4:n jakeen, saadaksemme hieman taustaa sille, mitä haluan sanoa.

³⁴ Ja nyt, jos nauhat eivät ole päällä, haluaisin, että he panisivat ne päälle nyt, jotta tämä osa tässä voitaisiin lähettää ulos. Voitteko te tehdä nauhan niin, että tämä osa tässä olisi erillään muusta kokouksesta? Näettekö, tämä on uutta, te voitte nyt pysäyttää sen juuri tässä, tai mitä sitten haluattekin tehdä. Haluaisitteko, että katkaisen sen pois sekunniksi ja sitten panisin sen jälleen päälle, jotta se olisi teille merkiksi, mistä

alkaa? Tai voitteko te kaikesta huolimatta aloittaa sen siellä? Aloittakaapa sitten. Hyvä on, se on hienoa.

³⁵ Nyt me tulemme lukemaan 4. Moos. 16:3 ja 4.

Ja he kokosivat itsensä yhteen Moosesta ja Aaronia vastaan, ja sanoivat heille: Te otatte liian paljon itsellenne päälle, koska koko seurakunta on pyhä, jokainen heistä, ja Herra on heidän keskuudessaan: minkä vuoksi sitten te nostatte itsenne Herran seurakunnan yläpuolelle?

Ja kun Mooses kuuli sen, hän lankesi kasvoillensa.

³⁶ Taivaallinen Isämme, siunaa nämä muutamat Sanat. Ja voikoon sydämemme mietiskely ja huultemme hedelmät olla hyväksyttäviä Sinun silmissäsi. Jeesuksen Nimessä me rukoilemme. Aamen.

³⁷ Haluan ottaa aiheekseni sille mitä haluan sanoa tänä aamuna: *Välissä seisominen.*

³⁸ Me kaikki ymmärrämme, että tämä lukemamme asia tapahtui silloin, kun Daatan ja Koora olivat päättäneet sekaantua siihen tehtävään, jonka Jumala oli antanut Moosekselle, sanoen: “Teidän tulisi antaa koko seurakunnan tehdä sellaista-ja-sellaista. He ovat kaikki pyhiä.” Ja Jumala oli käkenyt Mooseksen johdattamaan ihmiset luvattuun maahan. Ja he sanoivat: “Sinä otat liian paljon itsellesi tehtäväksi. Te haluatte tehdä itsenne ainoaksi koko joukosta, joilla olisi määräysvalta.”

³⁹ Ja tämä oli Jumalasta niin epämiellyttävää, että Hän lopulta sanoi Moosekselle: “Erota itsesi heidän keskuudestaan. Minä tulen surmaamaan koko joukon ja aloittamaan uudelleen sinun kanssasi.” Ja Mooses lankesi kasvoilleen Jumalan Läsnäolossa, ja sanoi, että Jumalan täytyisi tulla hänen ylitseen.

⁴⁰ Jos Jumala tänään aikoi hävittää ihmiset... Ja oli aika, jolloin Jumala oli väsynyt leikittelemään meidän syntiemme kanssa, me aina menemme väärään, kuka haluaisi seistä ihmisten puolesta tänään, niin kuin Mooses teki? Mistä me voisimme löytää henkilön, joka haluaisi seistä, tai voisi seistä, ja jonka Jumala tulisi hyväksymään samalla tavalla kuin Hän teki Mooseksen kanssa? Ja Mooseksen oma elämä maan päällä merkitsi niin paljon Jumalalle, että se pysäytti Jumalan vihan. Eikä Jumala voinut mennä Mooseksen ylitse. Se oli aina arvoitus minulle, kunnes eräänä päivänä Kirjoitusten paljastuessa, minun

osastosta. Se oli mies, jolla näytti olevan tarkalleen minun profiilini, noin seitsemänkymmenenviiden ikäinen, pienikokoinen mies. Ja hänen kaverinsa nousi ylös hänen kanssaan, ja se oli Fletcher Broy, aivan tarkalleen! Harmaat hiukset riippuivat hänen kasvoillaan. Ja Billy katsoi ympärilleen ja sanoi: “Tuo näyttää aivan kuin sinä ja Fletcher.” Voitte kuvitella miltä minusta tuntui. Ja tämä pikku kaveri, joka näytti minulta, oli puettu ryysyihin, hän horjui ylös. He olivat seisoskelleet leiritulen yläpuolella, savua kaikkialla, ja likaiset kasvot. Luulen tuon miehen maksaneen aamiaisestaan noin kaksikymmentä senttiä, joka ehkä oli kupillinen kahvia. Sydämeni hypähti sisälläni. Ja minä katselin heitä ja Billy sanoi: “Mikä sinulla nyt on hätänä?”

Minä sanoin: “Ei mitään.” Ja minä tarkkasin sitä. He kiersivät ympäri ja menivät ulos.

Billy sanoi: “Isä, mikä on hätänä?”

Minä sanoin: “Ei mitään.” Ja kun olimme tulleet autolle, hän sanoi:

“Onko sinulla mitään sitä vastaan, että jatkaisit ajamista?”

Minä sanoin: “Ei.”

Hän sanoi: “Minua yhä nukuttaa.”

¹¹⁷ Niinpä hän nukahti, ja minä jatkoin ajoa noin viisikymmentäviisi mailia tunnissa, tuolla pienellä kuorma-autolla, vuoriston ylitse, ja olimme tulossa rajalle. Olimme tulossa kotiin Arizonaan, mutta nyt me olimme tulossa Utahiin. Ja tullessamme sinne, ollessamme tulossa alas vuorilta, ja noin kahdenkymmenen mailin päässä kaupungista... Te olette kuulleet siitä, kerroin siitä eräänä aamuna, kun puhuin näistä oravista ja muista asioista, siitä, kuinka jokin alkoi puhua minulle. Se oli Ääni, aivan samanlainen kuin teidän nyt kuunnellessanne minua. Tiedän, että se kuulostaa hermostuneelta. Mutta niin kuin juuri olen tuonut esiin: “Olenko koskaan kertonut teille jotakin, mikä ei ollut oikein?” Ja Ääni alkoi puhua, ja minä puhuin Hänelle.

¹¹⁸ Se sanoi: “Toimi vain suunnitelmasi mukaan ja sinä tulet olemaan tuon kaltainen.” Minä sanoin: “Herra, minä en halua olla tuon kaltainen.”

¹¹⁹ Hän sanoi: “Sinun vaimosi on myös jättävä sinut. Hän ei tulisi elämään siellä noilla vuorilla sillä tavalla. Ja sinusta tulee pummi, aivan niin kuin unesi näytti sinun olevan.”

“Minulla on joitakin kiväärejä, joita ihmiset ovat antaneet minulle. Ja minä tulen olemaan sellainen opas, ettei sellaisesta ole ennen kuultukaan. Minä tulen rakastamaan sitä. Ja sitten, jos Herra käskee minun tulla alas ja kertoa jollekin jotakin, minä tulen sieltä ja kerron sen heille, ja sitten menen jälleen takaisin. Ja minä auttaisin Budia, ja meillä tulisi olemaan todella hieno paikka siellä.” Ja minä olin ajattelemassa sitä.

¹¹⁴ Me menimme erääseen ravintolaan syömään, eräässä pienessä paikassa siellä vuoristossa, noin kello seitsemältä. Oli tulossa vähän myöhäistä, joten herätin Billyn. Ja meiltä oli bensiini loppumassa, joten me menimme tähän pieneen paikkaan noutamaan bensiiniä ja sitten tähän pieneen ravintolaan siellä. Ja ollessamme siellä, eräs mies, joka oli ehkä hivenen minua vanhempi, tuli kadun ylitse sinne, ja minusta hän näytti todelliselta mieheltä. Hänellä oli yllään haalarit ja pusero, ratsastussaappaat, musta hattu, ja lumivalkoinen parta roikkui hänen kasvoillaan tällä tavalla, ja hiukset riippuivat ulos hänen hattunsa takaosasta. Minä ajattelin: “Näyttää niin kuin mieheltä”, minusta. Ei joltakin pehmeältä, laiskalta, joka istuu suunnilleen tämän pituinen sikari suussaan ja shortsit yllään jossakin parvekkeella tai uima-altaan äärellä; joku paksumahainen itävaltioista kotoisin oleva... Suokaa anteeksi tuo ilmaus! Mutta joka tapauksessa tuo kaveri näytti todella mieheltä minusta; kovalta ja karkealta. Näytti siltä kuin hän eläisi siellä, minne Jumala valmisti miehen elämään. Ja minä ihailin häntä.

¹¹⁵ Hän tuli sisälle ravintolaan ja tilasi joitakin pannukakkuja. Ja siellä oli noin viisitoista tai kaksikymmentä ihmistä. Hänen täytyi aivastaa. Tehän tiedätte kuinka jotkut ihmiset tukahduttavat sen. Mutta hän antoi sen tulla suurena ja terveenä metsäläisaivastuksena: “Häts-hii-ii!” Näytti kuin suuri tuuli olisi puhaltanut. Ja kun hän teki niin, ei kukaan rojhennut sanoa mitään. Ja minä sanoin: “Billy, siinä on minun oman sydämeni mukainen mies.”

Hän sanoi: “Ah, isä, ethän sinä haluaisi olla tuollainen...”

“Se olen minä tulevaisuudessa.” Näettekö? Minä sanoin: “Se olen minä.”

¹¹⁶ Ja minä istuin siinä hetken, ja Billy katseli minua ja jatkoi pannukakkujen syömistä. Minä olin jo syönyt omani. Ja jonkin minuutin kuluttua joku nousi ylös suoraan edessämme olevasta erillisestä

mieleeni tuli tämä ajatus, että Mooseksen toiminta oli esikuva Jeesuksesta Kristuksesta.

⁴¹ Ja kun Jumala oli aikeissa ottaa koko maailman elämän ja hävittää sen, ja kaikki syntiset, ja tuomita heidät kuolemaan... Kristus kuoli meidän kaikkien puolesta. Ja Jumala ei voinut mennä Kristuksen ylitse, joka oli Hänen oma Poikansa. Ja sitten Jeesus antoi itsensä vapaasti, voidakseen ostaa tien takaisin, jos... Mooses ei olisi voinut tehdä sitä, sillä Mooseksella ei ollut mitään muuta kuin inhimillistä verta, niin kuin meilläkin, ja niinpä hänen verensä ei olisi riittänyt. Mutta Jeesus, ollen Jumalan itsensä verta, Jumalan luovaa verta... Ja Jumala antoi anteeksi koko ihmissuvun synnin; koska se oli kaikki pantu Hänen ylleen. Ja Hän meni Golgatalle ja kärsi ja kuoli Jumalan Läsnäolon ulkopuolella. Ja Hänet heitettiin helvettiin, koska Hänet oli tehty synniksi... Meidän syntimme olivat Hänen yllään. Ja ollen meidän taakkamme kantaja, Hän otti meidän syntimme Golgatalle, ja Golgatalta helvettiin, ja Jumala nosti Hänet ylös kolmantena päivänä, meidän syntiemme lepyttämiseksi.

⁴² Ja tänään, Hän on ainoa välittäjä Jumalan ja ihmisen välillä, ja meille on annettu vapaasti armahdus ja anteeksianto. Jumala ei edes tiedä, että me koskaan olemme tehneet syntiä. Meidän syntimme pantiin unohduksen mereen, niin ettei niitä enää koskaan muistettaisi. Me emme voi tehdä sitä itse. Me olemme rajallisia. Hän on ääretön. Me voimme yhä muistaa, koska me emme ole tarpeeksi suuria; mutta Hän on niin suuri, että Hän jopa unohtaa sen, että me koskaan teimmeäkään syntiä. Me olemme poikia ja tyttöjä Hänen Läsnäolossansa. Ja kaikkia niitä asioita, joita Hän oli, me olemme. Hän tuli minun synnikseni, että minä voisin tulla Hänen vanhurskaudekseen. Hän tuli teidän synniksenne, että te voisitte tulla Hänen vanhurskaudekseen. Niinpä Jumala ei voi nähdä mitään syntiä teissä, niin kauan kuin teidän tunnustuksenne on Kristuksessa Jeesuksessa.

⁴³ Joku sanoi jokin aika sitten: “Jos minä uskoisin tuon kaltaisen asian, niin minä kääntäisin täyden höyryn päälle! Minä tulisin maalaamaan kaupungin punaiseksi. Minä menisin jokaiseen tanssisaliin, minä ottaisin sellaisen humalan ja kaikkea muuta, koska...”

“Miksi?”

“Sinähän olet jo turvallisesti Kristuksessa. Mitä väliä sillä olisi?”

⁴⁴ Minä sanoin: “Se osoittaa, että sinulla ei ole sitä. Jos Jumalan rakkaus koskaan on osunut sydämeesi, Jeesuksen Kristuksen hellyydessä, niin sinä olisit niin rakastunut Häneen, että maailma olisi kuollut sinulle, niin kuin syntisikin.” Siitä te tiedätte onko teillä Pyhä Henki. Ei siksi, että te voisitte kirkua, huutaa ja puhua kielillä, ja mitä muuta tahansa, vaan, kun synty kuolee ja te olette elossa Jeesuksessa Kristuksessa. Oi Jumalan rakkautta; kuinka rikasta ja kuinka puhdasta!

⁴⁵ Jokin aika sitten, täällä Louisvillessä, Kentuckyssa, eräs saarnaaja puhui eräästä nuoresta naisesta, joka oli odottanut hieman pitkään elämässään mennäkseen naimisiin, ja hän oli ehkä kahdenkymmenenviiden tai kolmenkymmenen ikäinen. Ja hän oli hieno, luotettava kristitty tyttö. Ja oli eräs mies Louisvillessä, joka ei ollut elänyt mitenkään hyvää elämää. Hän oli juossut tansseissa ja kapakoissa ja niin edelleen, mutta eräänä päivänä hän löysi armahduksen synneillensä, ja hänestä tuli todellinen kristitty, todellinen luotettava kristitty. Ja noin vuosi sen jälkeen hän rakastui tähän nuoreen naiseen, ja tämä nuori nainen myös oli hulluna rakkaudesta häneen. Ja he menivät naimisiin.

⁴⁶ Ja, kun he olivat eläneet yhdessä noin kaksi vuotta, he kertoivat tämän nuoren naisen sanoneen aviomiehelleen eräänä päivänä... Hän sanoi: “Kulta, oletan, että on jotenkin raskasta sinulle, joka olet nuori kristitty. Ja minä olen ollut kristitty pienestä työstä alkaen.” Mutta hän sanoi: “Sinun nuorena kristittynä täytyy kestää kaikki juonet ja koetukset, jotka seuraavat sitä, sen jälkeen, kun sinä olet tehnyt syntiä niin pitkän aikaa. Ja hän sanoi: “Kyllä, se on melkoista taistelua.”

⁴⁷ Hänen vaimonsa sanoi: “Minä haluan sinun muistavan erään asian, että jos vihollinen saa sinut lankeamaan, ja sinä menet takaisin syntiin, niin älä jää pois kotoa. Minä haluan, että tulet kotiin. Sinä tulet löytämään kotoa saman vaimon, jonka kanssa sinä menit naimisiin. Minä tulen auttamaan sinua rukoilemaan lävitse niin, että pääset jälleen takaisin Jumalan tykö.” Ja hän sanoi: “Minä en halua sinun jäävän pois kotoa. Katsos, minä en mennyt naimisiin kanssasi siltä pohjalta, mitä sinä olit ollut, vaan menin naimisiin kanssasi, koska rakastin sinua. Eikä väliä, mitä sinä teet, minä yhä rakastan sinua. Minä menin naimisiin kanssasi, koska rakastan sinua.”

⁴⁸ Ja, kun tuo mies tuona päivänä meni työhön, hänen kuultiin kertovan siitä työpaikassaan.

eivät halua kuulla minun Sanomaani, niin hyvä on, heidän ei tarvitse tehdä sitä.” Olin saarnannut nyt noin kolmekymmentäviisi vuotta. Ja viimeiset viisitoista, kahdeksantoista vuotta en ollut tehnyt muuta kuin yrittänyt elää niin lähellä Herraa kuin mahdollista, niin etten sanonut sanaakaan, ennen kuin Hän käski minua ensin.

¹⁰⁹ Ihmiset sanoivat: “Nyt, jos veli Branham kertoo teille, että hän tulee, niin muistakaa tulla kokoukseen, koska hän tulee Herran Nimessä. Hän ei tee mitään ennen kuin Herra käskee.” Kyllä, minä odotin siihen asti, kunnes Hän käski minua. Minä en lähtenyt liikkeelle ennen kuin Hän käski. Ja sitten viimeisten muutaman kuukauden aikana Hän ei kertonut minulle mitään paikoista minne mennä.

¹¹⁰ Sitten tultuani Kanadasta, veli Roy kertoi minulle unensa, hänen minun ja veli Banksin ajaessa yhdessä, juuri ennen kuin erosimme toisistamme.

¹¹¹ Ja sitten seuraavana päivänä me pysähdyimme veli Fredin luo, ja hänen poikansa Lynn ei ollut kotona, joten hän ei voinut tulla meidän kanssamme. Niinpä hänen ja hänen vaimonsa täytyi jäädä odottamaan. Hän nouti vaimonsa sieltä Elrosesta, Saskatchewanista.

¹¹² Ja Billy ja minä tulimme veli Fredin autolla. Tuona yönä me matkustimme melkein koko yön ja samoin seuraavan päivän. Ja sitten seuraavana aamuna me lähdimme Helenasta, Montanassa, ja olimme tulossa rajalle.

Ja minä voin pysytellä pystyssä noin kello yhdeksään asti ja sitten tulen uniseksi. Ja minä menin uneen. Ja Billy taas haluaa nukkua aamuisin noin kello kymmeneen asti, kun päivä nousee. Niinpä sen takia on melkoisen mukavaa meille matkustaa yhdessä.

¹¹³ Niinpä minä heräsin noin kello neljältä ja aloin ajaa. Ja Billy oli unessa. Ja minä ajattelin mielessäni: “Tiedätkö mitä? Yhtenä näistä päivistä, niin pian kuin saan vaimoni sinne ylös... Ja minä en tule kertomaan hänelle, mitä aion tehdä. Mutta vien hänet ensin sinne ja sitten kerron hänelle: “Minä rakastan tätä paikkaa niin paljon, ettei ole mitään tarvetta mennä minnekään muualle. Emmekö jäisi tänne?” Ja se on siellä noin tuhat ja sata mailia lähimmästä sivilisaatiosta. Siellä kaukana erämaassa. Minä ajattelin: “Eikö se olisikin hienoa? Minun ei tarvitse käydä parturissa eikä pukeutua. Ja minä tulisin olemaan oikea vuoristolainen.” Ja sitä minä aina olen halunnut olla. Ja minä sanoin:

loukkaantunut, ollessani täällä näiden Seitsemän Sinetin vuoksi. Ja minä sanoin: “Fletch, minulla on pari pukua, jotka haluaisin antaa sinulle.”

Hän sanoi: “Älä tee sitä, veli Bill.”

Ja tiesin, ettei hänellä ollut vaatteita, joten kysyin: “Miksi et ota vaatteita?” Hän katsoi ylös minua ja sanoi: “Sinä kyllä tiedät, mitä minä tekisin niiden kanssa. Veisin ne panttilainaamoon ja ottaisin humalan.”

Ja minä sanoin: “Minä annan sinulle vähän rahaa, Fletch.”

¹⁰⁴ Hän sanoi: “Ei, älä tee sitä, veli Bill. Minä en halua sinun tekevän sitä.” Hän on todellinen mies sydämessään, mutta hän on tullut alkoholistiksi ja hulttioksi. Ja hänen vaimonsa on valinnut väärän tien. Ja, oi, kaikenlaista on tapahtunut tälle mies raukalle.

¹⁰⁵ Ja ennen kuin heräsin, Fletch sanoi minulle tuossa unessa... Hän sanoi: “Minä tulen etsimään sinulle paikan, veli Bill. Sinä ruokit minun lapsiani, kun he olivat nälkäisiä. Sinä olit isä heille. Niinpä minä etsin sinulle paikan pysyäksesi lämpimänä.” Ja me kävelimme noiden kulkureiden kokuksen ohitse ja tulimme lopulta paikalle, jossa hän sanoi: “Minä istun tähän.”

Ja minä sanoin: “Minä kävelen tuonne katsoakseni, löytäisinkö paikkaa.”

¹⁰⁶ Ja minä kävelin sinne ja katsoin ulos pimeään, kylmään yöhön, ja ajattelin: “Ajattelehan sitä! Erään kerran, Kaikkivaltias Jumala salli minun johtaa Hänen Seurakuntaansa. Erään kerran, Hän antoi minun saarnata Hänen Evankeliumiaan ja nähdä sielujen pelastuvan. Miehet ja naiset tulivat ympäri maailman, vain puhuakseen minun kanssani muutaman minuutin. Ja tässä minä olen nyt, pummi, eikä kukaan halua minua. Ja minun on kylmä. Mitä minun täytyisi tehdä. Sitten minä heräsin.

¹⁰⁷ Kerroin siitä vaimolleni ja sanoin: “Ehkä se merkitsee sitä, että Fletch on tarpeessa.” Joten me kiirehdimme nähdäksemme voimmeko löytää hänet. Ja hänen veljensä löysi hänet täältä näiden Weidnersien luota. Tuolta, missä he myyvät hevosia, ja muuta sellaista; hän nukkui siellä tallin nurkassa tai jotakin sellaista. Minä jatkoin eteenpäin ja ajattelin: “No niin, minun täytyy jättää se rauhaan.”

¹⁰⁸ Niinpä nyt eräänä päivänä olin tulossa alas Kanadasta Fredin ja heidän kanssaan. Ja olin tehnyt päätöksen mielessäni: “Jos nämä ihmiset

Hän sanoi: “Kuinka voisi mies tehdä jotakin väärää jotakin tuonkaltaista vastaan?” Kun nainen rakasti häntä niin paljon, että ei väliä, mitä hän teki, hän oli halukas ottamaan hänet jälleen ja yrittämään uudelleen... Näettekö? Se osoittaa... Kertokaa se nyt miljardeilla ja te saatte jonkinlaisen ajatuksen siitä, mitä Jumalan rakkaus on.

⁴⁹ Että, kun mies rakastuu Jeesukseen Kristukseen, niin maailman asiat kuolevat. Kun te ajattelette, mitä Hän teki teidän edestänne, Kirjoitusten valossa, ei jonkin tunteen valossa, vaan tosiasian valossa siitä, mitä se on, niin silloin jotakin tapahtuu teille, kun uudestisyntyminen tulee... Silloin Synti on kuollut kuin keskiyö. Niin kauan kuin tuo Valo on teissä, kuinka voisi pimeys loistaa? Se ei voi tehdä sitä. Ja sen Jumala teki tuolle miehelle, joka heitti itsensä väliin, ja otti tuon lupauksen. Ja koska Mooses oli esikuva Kristuksesta, oli se syynä siihen, miksi hän seisoi välissä, ihmisten puolesta.

⁵⁰ Sitten minä ihmettelen sitä tässä päivässä, tässä irtonaisessa, laiskassa ja pehmeässä Laodikean Ajanjaksossa, jossa me elämme. Me kaikki tiedämme sen, koska olemme käyneet näiden Seitsemän Seurakuntajakson lävitse, että me elämme viimeisessä ajanjaksossa, Laodikean Seurakunnan Ajanjaksossa. Ja tässä laiskassa, irtonaisessa, onneensa luottavaisessa ja pilaa tekevässä, himon synnillisessä ajanjaksossa, on ihmeteltävä sitä, että Jumala ei vain sano: “Astuhan syrjään, Seurakunta, Minä tulen hävittämään koko joukon.” Minkä kaltaisessa ajanjaksossa me elämme! Ja Hän myös tulee tekemään sen yhtenä näistä päivistä. Me tiedämme, että se on tulossa, eikä siinä tulla säästämään mitään, koska joku kuoli niiden puolesta, jotka haluavat päästä siitä pakoon. Mutta Hän tulee ottamaan nuo, jotka ovat vastaanottaneet Kristuksen ja tulleet kristityiksi. Heidät tullaan ottamaan pois vihasta, koska Hän ei silloinkaan voinut tehdä sitä. Ei ollut mitään tapaa tehdä sitä Mooseksen päivinä.

⁵¹ Ilmestyskirjassa, kun me tulemme Laodikean Seurakuntajaksoon, Ilmestyskirjan 3. luvussa, Raamattu on sanonut tästä ajasta, että Laodikean Ajanjakso oli sokea. Siellä sanotaan: “Koska sinä olet rikas, sinä sanot, että olet rikas, ja olet rikastunut tavarassa...”; suurimpia kirkkoja ja hienoimmin pukeutuneita ihmisiä, suurinta; mitä on ollut missään ajanjaksossa. “Koska sinä sanot: ‘Minä en mitään tarvitse.’ Etkä tiedä, että sinä olet köyhä, kurja, viheliäinen, alaston ja sokea, etkä tiedä sitä.”

⁵² Jos mies nyt olisi tällaisessa tilassa, ja te voisitte kertoa hänelle hänen tilansa, niin hän yrittäisi auttaa itseään, jos hän olisi oikeassa mielentilassa. Mutta kun hän on tuollaisessa tilassa, ettekä voi kertoa siitä hänelle, hän ei vain usko olevansa alaston. Hän ei usko olevansa tuossa tilassa, joten se osoittaa, että hän on sokea. Tämän maailman jumala on sokaissut niiden silmät, jotka kieltäytyvät palvelemasta Kristusta, ja he ovat tulleet niin sokeiksi, etteivät voi nähdä tuon ajan merkkiä, jossa me elämme, eikä aikaa, jossa me elämme. Ja muistakaa. Yksi on jo seissyt välissä, eikä kukaan muu voi tehdä sitä. Teidän täytyy ottaa vastaan tuo parannuskeino tai te olette tuomittuja.

⁵³ Nyt meille, tullessamme lähelle sitä, mitä haluan sanoa. Voisimmeko me seistä... Minä saarnaan nyt itselleni tässä. Voisimmeko me seistä ja katsella kuinka ihmisolento, joka on sokea, fyysisesti sokea, ja tietäen, että hän tulisi kävelemään jyrkänteen reunan ylitse, voisimmeko me täydellisesti tietoisina mielessämme, niin kuin me olemme tänä aamuna, voisimmeko me seistä katselemassa kuinka sokea mies kävelisi jyrkänteen reunan ylitse, yrittämättä varoittaa häntä? Se olisi niin julmaa, jos me olisimme niin välinpitämättömiä sydämessämme. Voitteko te kuvitella henkilön tulevan niin välinpitämättömäksi, että hän voisi melkeinpä nauraa, katsellessaan kuinka sokea mies, joka ei voi nähdä eikä auttaa itseään, harkiten kävelisi jyrkänteen reunan ylitse? Olisi paha asia, jos ei yrittäisi auttaa häntä.

⁵⁴ Minä haluan tehdä tämän tunnustuksen veljilleni kaikkialla maailmassa. Minä nöyrästi sanon, että juuri sitä minä olin aikeissa tehdä. Olin saarnannut vuosikausia ja tullut vanhaksi mieheksi, vanhaksi veteraanisaarnaajaksi. Ja minulla oli ollut paljon kovia taisteluja ja olin arpinen ja taistelujen sisältäpäin haavoittama. Koska se osa, jonka Herra antoi minulle, ei ollut vauvojen suutelemista, nuorten vihkimistä ja vanhojen hautaamista. Vaan se oli kaksiteräisen Miekan käsittelemistä taistelurintamassa, pakanuuden ja riivaajien juonia vastaan ja pimeyden voimia vastaan, taistellakseni sitä vastaan Jumalan Sanan kanssa, niin kauan kunnes näen vihollisen voitettuna. Ja monesti olen syvältä haavoittunut.

⁵⁵ Sitten, kun minä tulen Sanoman kanssa tässä päivässä, ja olen sanonut seurakunnalle ne asiat, joita minun tulee sanoa, ja jotka ennustin vuosia sitten, kun Pyhä Henki kutsui minut tähän työhön. Eikä maan

⁹⁹ Ennen lähtöäni täältä, voin lisätä sen tähän, ja sitten pidämme kiirettä. Minä näin erikoisen, oudon unen. Ja toivon, että jos lankomieheni koskaan saa tämän käsiinsä, ettei se loukkaisi hänen tunteitaan. Ja toivon, ettei se loukkaa vaimoani, joka on täällä nyt, mutta hän on kyllä tietoinen siitä. Monta kuukautta sitten, suunnilleen loka- tai marraskuussa. Minä uneksin, että oli harhailemassa ulkona pimeässä. Ja minulla ei ollut paikkaa minne mennä, eikä kukaan välittänyt minusta. Ja minä olin tullut kulkuriksi, vain kulkuriksi. Ja minä olin kylmissäni ja näin, että jonkin matkan päässä paloi tuli. Ja kun pääsin sinne, niin se oli kaupungin kaatopaikka. Siellä oli kaivantoja ja tuli paloi näissä kaivannoissa. Ja noiden kaivantojen välissä kulkurit nukkuivat pysyäkseen lämpiminä, välttyäkseen jäätymästä, he nukkuivat näiden tulien välissä kylminä talviöinä. Ja minä olin kylmissäni.

Ja kävelin tämän tulen luo lämmitelläkseni, ja se oli täynnä kulkureita... En nähnyt yhtään heistä, mutta heillä kaikilla näytti olevan jonkinlaisia kojuja tai paikkoja, joissa he nukkuivat. Ja minä näin siellä lankoni Fletcher Broyn.

¹⁰⁰ Ja Fletcher, kuinka muistankaan hänet. Hän on hyvä lapsi, ja tämä voi olla opiksi nuorille lapsille. Muistan kuinka muutamia vuosia sitten James Fletcher Broy oli komea nuori mies, joka joutui väärään seuraan ja otti ensimmäisen ryppynsä. Ja muistan, kuinka hän kutsui minua verhojen takaa omassa talossani, ja kuinka hänen isänsä, joka on mennyt Kirkkauteen vuosia sitten, oli siellä näppäillen kitaralla:

*Tuolla kaukaisella mäellä
seisoi vanha rosainen risti...*

¹⁰¹ Ja Fletcher kutsui minut sinne ja sanoi: "Veli Bill, rukoile minun puolestani. Kuuntele tuota laulua, jota isäni soittaa, ja minä olen ollut ryypäämässä tänään."

¹⁰² Ja minä sanoin: "Fletcher..." Hän oli noin kahdeksantoista vuotias. Minä sanoin: "Älä mene sitä tietä." Mutta hän ei kuunnellut minua, hän jatkoi edelleen ja tuli täydelliseksi alkoholistiksi. Ja hänen vaimonsa jätti hänet ja hänen lapsensa... Ja tällä hetkellä hän on... Ja Jumala tietää, että minä rakastan häntä.

¹⁰³ Menin rukoilemaan hänen puolestaan, joka on vain hulttio. Menin rukoilemaan hänen puolestaan jokin aika sitten, kun hän oli

olemme olleet todella veljiä. Me elämme yhdessä ja metsästämme yhdessä ja todella olemme veljiä. Ja hän huusi minua kunnes hänen kurkkunsa tuli käheäksi: "Tule takaisin. Tuokaa hänet takaisin. Tuokaa hänet takaisin", itkien. Hän sanoi... Tässä tuli tuo Tulipatsas takaisin, tai Pilvi tuli takaisin, ja Hän asetti minut pöydän päähän, ja minä olin muuttunut. Se oli salaisuus veli Roylle, että minä olin muuttunut näyttämään erilaiselta. Minä asetan tämän tähän jotakin varten, jonka haluan muistaa, "ollen muuttunut", kun annoin hänelle sen tulkinnan.

⁹⁵ Se oli juuri ennen kuin tulin takaisin Seitsemää Sinettiä varten. Kun tulin takaisin Seitsemää Sinettiä, varten, hän eräänä aamuna otti yhteyden Billyyn, haluten puhua minulle. Ja minä olin kiireinen ja rukouksessa Seitsemää Sinettiä varten, ja sitten hän kertoi minulle, että se tapahtui uudestaan, ja hän kertoi sen uudelleen. Ja veli Roy, jos sanon jotakin väärin, niin huomauta minua siitä. Ja hän sanoi nousseensa ylös jälleen eräänä aamuna, arvelisin, että se oli jälleen aikaisin aamulla, ja siellä hän katsoi sitä huoneessa, ja näki tämän suuren Valon, tai Pilven vuoren yllä. Hän kysyi minulta jokin aika sitten: "Puhuiko Raamattu jotakin pilvestä vuoren yllä?"

⁹⁶ Ja minä sanoin: "Kyllä, silloin, kun Pietari, Jaakob ja Johannes vietiin sinne ja pilvi varjosti Herran Jeesuksen. Ja Jumala puhui sanoen: "Tämä on Minun rakas Poikani..." Saarnasin siitä täällä jokin aika sitten. Tuo pieni sanoma: *Kuulkaa häntä*. Oletan, että teillä on se nauhalla. Olen varma, että niin on.

⁹⁷ Ja hän sanoi menneensä ylös vuorelle. Ja tultuaan sinne, minä seisoin siellä. Ja Ääni tuli Pilvestä (Oliko se näin, veli Roy?), ja sanoi jotakin tämäntapaista: "Tämä on minun palvelijani. Ja minä olen kutsunut hänet ajanjakson profeetaksi, johtamaan ihmisiä aivan kuten Mooseskin teki. Ja hänelle on annettu arvovalta, hän voi puhua olemassaoloon." Jotakin sen kaltaista... Kuten Mooses teki puhuen kärpäset olemassaoloon. Ja me tiedämme noista oravista ja niin edelleen, noista asioista, jotka ovat jo tapahtuneet. Pieni Hattie Wright tuolla takana, ja oletan, että tiedätte, mitä tapahtui hänen kotonaan. Ja Hän kertoi hänelle, että minä olin tehnyt sen, mitä Mooses oli tehnyt.

⁹⁸ Ja hän kertoi minulle sen, tultuani takaisin matkalta. Ja minä olin jo päättänyt mielessäni, että menisin sinne ylös Budin luo, koska hänellä on siellä asiat huonosti metsästäjänä.

päällä elä yhtään henkilöä tänä päivänä, joka voisi milloinkaan sanoa, etteikö se, mitä Herra koskaan on sallinut minun kertoa teille, olisi tapahtunut aivan tarkalleen sillä tavalla, kuin sen sanottiin tulevan tapahtumaan.

⁵⁶ Ja kuinka Hän alussa lähetti minut lahjan kanssa, ja toisen lahjan kanssa. Ja ne asiat, joita on sanottu ja tehty ympäri maailman, ja kuinka kirjaimellisesti miljoonat ovat tulleet Kristukselle. Ja kuinka kymmenet tuhannet saarnaajat ovat innoittuneet aloittaen herätyksen, joka on pyyhkäissyt koko maailman ylitse tänään. Ja koska helluntailaiset olivat nuo, jotka vastaanottivat Sanoman, niin he ovat ne, jotka ovat voittaneet sijaa. Helluntaikirkolla, tuolla pienellä helluntailaisten ryhmällä, on enemmän käännynnäisiä kuin lopuilla kirkkoista yhteensä. Tilastot osoittavat sen. Miksi? Koska he vastaanottavat Totuuden, he vastaanottavat herätyksen.

⁵⁷ Ja nyt, kun suuri aika on tullut, sairaiden parantaminen, perkeleiden ulos ajaminen ja kuolleista ylös nostaminen, jonka todistajia me kaikki olemme, niin kuin myös monet lääkärit ja suuret miehet maan päällä. Ja Herran Jeesuksen ilmestyminen keskuudessamme. Merkissä, josta te näette kirjoitettuna tuolla seinällä, tai missä se onkin, tuosta Herran Enkelistä. Ja kuinka tiedemiehet ovat vahvistaneet sen. Ja se on tunnettu tosiasia yli koko maailman.

Ja nähdä Hänen tekemänsä asioiden tapahtuvan joka kerta. Sitten, jos tuo Tulipatsas, joka kulki Israelin kanssa erämaan halki Mooseksen päivinä. Tai kuinka Moosesta kutsuttiin "Herran palvelijaksi" ja kuinka hän seurasi Tulipatsasta öisin ja Pilveä päivisin. Hän sanoi: "Minä tulen Jumalasta ja menen Jumalaan."

⁵⁸ Ja kun Jeesus oli maan päällä, Hän sanoi, että Hän oli tuo Jumala. Hän sanoi: "Ennen kuin Aabraham oli, MINÄ OLEN." Ja MINÄ OLEN oli tuo Tulipatsas, joka puhui Moosekselle palavassa pensaassa menneinä päivinä. Luulisin, että se on oikein, veli Vayle. Sitten Hän sanoi: "Minä tulin Jumalan luota ja menen Jumalan luokse." Ja kun Hänet oli naulittu ristiin, kuollut ja ylösnoussut ja astunut ylös korkeuteen, Hän asetti Ruumiinsa tuon iankaikkisen Jumalan suurelle alttarille. Ollakseen siellä aina läsnä toimiakseen meidän sijastamme, jotta me tietäisimme, että Hän on maksanut meidän syntivelkamme. Ja sitten Hän jälleen palasi takaisin maan päälle suuren Tulipatsaan muodossa.

⁵⁹ Pyhä Paavali, ennen kuin häntä kutsuttiin pyhäksi Paavaliksi, häntä kutsuttiin Saulus Tarsolaiseksi. Ja hänen ollessaan matkalla Damaskokseen, vangitsemaan ihmisiä, jotka pitivät liian paljon melua, huutaen ja saarnaten Evankeliumia, joka oli heidän seurakuntiansa perinnäissääntöjen vastaista. Matkallaan siellä eräänä päivänä, suunnilleen tähän aikaan päivästä, suuri Valo iski hänet maahan. Ja tämä suuri Valo... Ja koska hän oli juutalainen, hän tiesi, että Tulipatsas oli johdattanut Israelin lapsia, ja tässä se nyt oli jälleen hänen edessään, joten hän huusi: "Herra!"

⁶⁰ Nyt, jos olette huomanneet niin sekä Kuningas Jaakon käännöksessä sekä Yleiskäännöksessä niin kuin kaikissa muissakin, siinä on H-e-r-r-a kapiteelilla. Ja kuka hyvänsä täällä tietää, että kun heidän Raamatussaan on H-e-r-r-a kapiteelilla, se merkitsee Elohimiä; kaikki riittävä, joka loi taivaat ja maan, 1 Moos. 1:1. HERRA! No niin, Paavali ei olisi kutsunut Herraksi jotakin näköharhaa tai jotakin, josta hän ei tiennyt mitään, koska hän oli Kirjoituksissa koulutettu mies. Kasvanut Gamalielin, tuon päivän suuren opettajan alaisuudessa, ja hän ei olisi kutsunut tuota HERRAKSI, ellei hän ollut varma, että se oli Jehova. Hän sanoi: "Herra, kuka Sinä olet?"

⁶¹ Kuulkaahan mitä ääni vastasi: "Minä olen Jeesus, sama eilen, tänään ja iankaikkisesti."

⁶² Niinpä minä ajattelen, että kaiken sen keskellä, ennen kuin menemme pidemmälle sekä täällä, että ympäri maailman... Ihmiset, jotka tulevat kuuntelemaan ja nyt kuuntelevat, tietäisivät, että jokainen teko on todistanut sen Jeesukseksi Kristukseksi, samaksi eilen, tänään ja iankaikkisesti. Se on tehnyt samoja asioita, joita Häinkin teki: parantanut sairaita, erottanut ajatuksia ja kertonut asioista, jotka tulisivat tapahtumaan; täyttyen joka kerta täydellisesti näiden vuosien aikana. Olen viisikymmentäneljävuotias, ja olen nähnyt näkyjä siitä alkaen, kun olin noin kahdeksantoista kuukauden ikäinen, eikä yhdelläkään kerralla se ole ollut mitään muuta kuin totuus. No niin, sen täytyy olla Jumala. Ja sitten minä ajattelin: "Miksi ihmiset ovat niin sokeita, etteivät he voi nähdä sitä?"

⁶³ Ja jatkuvasti, kun puhun naisillemme heidän hiustensa leikkaamisesta, ja sananpalvelijoiden haukkuessa minua siitä, ja siitä kuinka he käyttävät näitä shortseja ja muita moraalittomia vaatteita, ja kuinka he toimivat sellaisella pahalla tavalla; ja siitä millä tavalla miehet

jalan pituinen, se kiilteli kuin kattilateräs tai kromi ja oli terävä kuin partaveitsi; enkä minä tiennyt, mitä se oli. Ja minä sanoin: "Minä pelkään tällaisia esineitä."

⁹⁰ Ja juuri silloin puhui Ääni, joka vapisutti kanjonia. Sanottiin: "Tämä on Herran Miekka." Ja Herran miekka on "Herran Sana". Sillä Jumalan Sana on terävämpi kuin kaksiteräinen miekka.

⁹¹ Sitten tuon ajan kuluessa urhea pikku veli täällä seurakunnassa, joka oli sotilas ja tuli melkein pä kappaleiksi räjäytetyksi armeijassa. Hänet oli pantu syrjään kuolemaan, ja lääkärit ajattelivat, ettei hän eläisi, eikä ollut sen arvoinen, että hänelle tehtäisiin mitään, koska hän oli niin pitkälle mennyt. Päähermot hänen jalassaan olivat murskana, ja hänen käsivartensa oli melkein täysin räjäytetty pois, ja yksi jalka oli poissa ja kaikkea muuta. Mutta Jumala oli armollinen; pelastaen hänet ja parantaen hänet eräänä päivänä.

⁹² Hän on veli Roy Roberson, joka oli läsnä, kun tuo valokuva otettiin siellä Houstonissa. Kuinka hänen vaimolleen kerrottiin näyn kautta, mitä hän oli tehnyt tuona päivänä, ja minkälainen oli hänen vaikeutensa, ja että se tulisi paranemaan. Mutta hän oli ollut armeijan mies, (toivon hänen antavan minulle anteeksi, että puhun tästä), hän oli enemmänkin karkea ja tarkka; antaen määräyksiä armeijassa. Ja ollen miesten käskijä, hänen täytyi olla karski ja sanoa: "Tee se!" Ja, vaikka hän uskoikin ja tuli jatkuvasti seurakuntaan ja näki yliluonnollisen tapahtuvan, hän sanoi: "Minä uskon sen, mutta se on jotakin toista varten."

⁹³ Eräänä aamuna Herra herätti hänet. Ja hän kertoi, että hän ja minä olimme istumassa Herran ehtoollispöydässä, paikassa, joka näytti Jerusalemilta, ja minä puhuin, eikä hän voinut ymmärtää sitä. Ja veli Roy istuu täällä läsnä katsellen juuri nyt minua; ja hän näki sen. Ja hän kirjoitti minulle Arizonaan, ja minä soitin hänelle takaisin. Hän sanoi: "Sinä istuit siellä, veli Branham, ja minä näin tuon suuren Tulipatsaan tulevan sisälle, ja otti sinut ja vei sinut pois Herran pöydästä, ja sinä menit länttä kohden." Tietenkin hän oli istumassa idässä katsellen minun menoani länteen, ja tänä Valo tuli sisälle ja vei minut pois.

⁹⁴ Hän sanoi, sen tapahtuneen eräänä aamuna, aivan kuin se olisi ollut näky. Hän nousi istumaan vuoteessa noin kolmen, neljän aikaan aamulla ja näki tämän tapahtuvan. Ja hän sanoi, että se näytti siltä kuin hän olisi huutanut monen päivän ajan: "Veli Bill, tule takaisin!" Ja Roy ja minä

käyttää tätä siinä. Ja te, joilla on kopio siitä... Ja, jos te saatte yhden, niin pitäkää se, voidaksenne viitata siihen.

⁸⁵ No niin, tämä tiedemies haluaa tietää sen, mutta mitä hyötyä olisi mennä kertomaan sitä hänelle? Hän tulisi nauramaan sitä. Näettehän, hän tulisi vain nauramaan. Niinpä alkää heittääkö helmiämme sillä tavalla. Mutta me tiedämme, seurakunta tietää, ja Jumala tietää, että se on totuus.

⁸⁶ Ja sitten minä rukoilin tästä aiheesta, ihmetellen mitä minulle tulisi tapahtumaan, ja tiedätekö te, missä minä olin? Pohjoiseen Tucsonista ja itään Flagstaffista; seisoin aivan tarkalleen, sillä paikalla, josta olin kertonut teille kuukausia aikaisemmin ennen kuin se tapahtui. Ja aivan tarkalleen tämän lehden ja meidän oman todistuksemme mukaan, se oli tarkalleen se paikka, missä se tapahtui. Jumala on täydellinen, eikä voi valehdella. Ja niin se tulee tapahtumaan, mitä Hän on sanonut.

⁸⁷ Te muistatte tuolla nauhalla *Miehet, mikä aika nyt on?*, kuinka puhuin siitä sanoen: "Muistakaa, jotakin on juuri tulossa tapahtumaan, jotakin suurta!" Ja nyt se pani koko kansakunnan todistamaan Siitä. Jokaisessa Sanomalehti Yhdistyksen lehdessä, ja kaikissa johtavissa kuvalehdissä, ja kaikessa muussa todistettiin Siitä, eikä se kaikki vielä ole ohitse. Mutta mikä etuoikeus ihmisille, etuoikeus ihmisille, jotka ovat kristittyjä, onkaan tietää se tässä pimeässä hetkessä, jossa ei enää tieteen mukaan ole mitään toivoa, vaan atomipommit odottavat meitä. Eikä ole toivoa meidän organisaatioissamme. He liittyvät koko ajan yhteen, vakiintuakseen pedon merkin kanssa. Ja kun kaikki toivomme siltä puolen on mennyt, taloudessamme, kristillisestä yhteydestä organisaatioiden keskuudessa. Se on päätymässä katolisuuteen, joka tulee olemaan pedon merkki Kirkkojen maailmanneuvostossa.

⁸⁸ Mutta niille, jotka rakastavat Jumalaa ja odottavat sen todellisuutta... Tuo sama Jumala, joka antoi lupauksen Raamatussa, levittää sen meidän kasvojemme eteen, ja laittaa seurakunnan ja ihmiset, ja tieteen ja aikakauslehdet ja kaiken tunnistamaan, että Hän yhä on Jumala ja voi kertoa ajan. Voi, mikä aika!

⁸⁹ Sitten Sabino Kanjonissa tuona aamuna, rukoillessani ja ihmetellessäni, mitä tulisi tapahtumaan, ojentaessani käsiäni Jumalalle tuon vuoren huipulla, tuo Miekka tipahti käteeni. Siinä oli helminen kädensija, ja kädensuojus sen ylitse, ja siinä oli pitkä terä, noin kolmen

tekevät, tupakoiden ja ryypäten seurapiireissä, ja kaikkea muuta, ja sitten yhä kutsuvat itseään kristityiksi, ja ottavat ehtoollista, koska he kuuluvat organisaatioon. Oi, se oli yksinkertaisesti... He ajattelivat, että minä pilkkasin Jumalaa. Ja tulivatko naiset paremmiksi? He tulivat pahemmiksi, kautta koko kansakunnan.

⁶⁴ Sitten minä, ollen hermostunut henkilötyyppi... Ja tietäen, että olin riittämätön alusta alkaen tuota tehtävää varten, kuten monet ovat valittaneet, ja minun oli tehtävä se. Se oli kovaa. Ja minä ajattelin: "Jumala, miksi et kutsunut jotakin, joka olisi voinut tehdä sen. Olen pahoillani, mutta olen epäonnistunut. Ihmiset eivät yksinkertaisesti halua kuunnella minua. Ja olen epäonnistunut sen tekemisessä, mitä minun olisi tullut tehdä, koska he eivät halua kuunnella."

⁶⁵ Äitini, joka juuri on mennyt Kirkkauteen, hieman enemmän kuin vuosi sitten, ja hänen isänsä oli metsästäjä. Ja luulen, että olen saanut kaiken sen häneltä, koska minä rakastan metsiä. Ja minä ajattelin: "Jos nämä ihmiset, jotka kutsuvat itseään kristityiksi, eivät halua kuunnella sitä Sanomaa, jota saarnaan, niin silloin on parasta jättää heidät rauhaan. Minä vain lopetan sen kerta kaikkiaan ja lähdän ylös vuorille. Ja minä tunnen siellä ystävän." Monet teistä täällä muistavat, kuinka minä erään kerran täällä ennustin, noin kuusi kuukautta ennen kuin se tapahtui, että tulisin menemään erääseen paikkaan, ja siellä tulisi olemaan eläin, joka näyttäisi peuralta piikkipäisine sarvineen, ja kuinka ne tulisivat olemaan neljäkymmentäkaksi tuumaiset, ja kuinka siellä tulisi olemaan seitsemän jalkaa pitkä hopeaharjainen harmaa karhu. Teillä on se nauhoilla kaikkialla. Muistatteko te kaikki tuon ajan? No niin, se on siellä minun huoneessani nyt, osoittamassa, että se on totuus.

⁶⁶ No niin, ne olivat juuri ennen äitini pois menoa, koska Hän halusi rauhoittaa minua tuon suuren iskun varalle. Koska Hän tiesi, että Hän tulisi ottamaan hänet pois.

⁶⁷ Olin kohdannut miehen, joka oli kristitty, ja hänellä oli suuri maa alue suoraan siellä Alaskan alapuolella. Ja olin mielessäni päättänyt, että koska olin lähtenyt täältä ja mennyt länteen, niin yrittäisin saada vaimoni jonkinlaiseen ansaan, viedäkseni hänet sinne ylös ja minä alkaisin siellä oppaaksi. Ja sitten, jos Herra haluaisi minun tekävän jotakin... Minä antaisin hiusteni ja partani kasvaa, ja minä tulisin menemään sinne ja olemaan opas. Siellä takamailla ei asu kuin vain kaksi tai kolme intiaania. Ja niinpä minä tulisin olemaan opas ja

auttamaan Budia. Ja sitten, jos Herra haluaisi minun tekävän jotakin, niin minä sanoisin: "Selvä on, Herra." Hän antaisi minulle näyn. Ja minä tulisin ulos sieltä.

⁶⁸ Minä sanon ihmisille, etten ole koskaan pitänyt itseäni... Jokainen tietää tämän... Mutta ihmiset ovat sanoneet: "Veli Branham, Herra on kutsunut sinut olemaan Hänen profeettansa." No niin, minä en ole koskaan pitänyt itseäni sellaisena, mutta alkoi tulla aika, että olin melkein valmis tekemään sen, valmis ajattelemaan: "Hyvä, ehkäpä minä olen. Ja jos minä olen, niin silloin minä tulen elämään siellä erämaan takana. Ja jos minä elän erämaassa, niin silloin minä olen Hänen profeettansa." Näettekö? "Ja sitten, jos Hän haluaa lähettää minut jonnekin... Ja, sillä aikaa, kun Hän ei käytä minua, minä varmasti tulen saamaan joitakin hienoja kaloja ja tulen tekemään joitakin asioita." Tietenkin se oli itsekäs ajatus, näettekö, koska halusin tehdä niin. Eikä se ole tarkalleen sellainen asia mitä tulisi tehdä. Ja nyt, olin päättänyt mielessäni tehdä sen.

⁶⁹ Ja nyt, juuri ennen kuin Seitsemän Seurakuntajaksoa oli saarnattu, kun ne oli piirretty sinne... Täällä on monia tänään, jotka olivat täällä tuona aikana, ja tietävät kuinka Herra siunasi sen, heijastaessaan sen tänne takaseinälle. Kuinka monia on täällä nyt, jotka olivat silloin, kun Hän tuli tuona päivänä?

⁷⁰ Sitten muistan veli Jacksonin silloin. Hän on tavallisesti kanssamme. Veli Junior Jackson oli metodistisaarnaaja. Kyllä, täällä hän istuu nyt. No niin, hän tuli luokseni unen kanssa, ja sitten joitakin muita veljiä tuli samankaltaisten unien kanssa. Herra on ollut todella hyvä minua kohtaan, enkä minä ole milloinkaan, otan teidät todistajikseni tänä aamuna, olenko minä milloinkaan kertonut teille väärää unen selitystä? Ei koskaan! Koska Herra... Minä en puhu sitä ennen kuin olen nähnyt sen uudelleen ja tiedän, mitä Hän sanoo siitä, ja vasta sitten minä kerron sen teille. Ja sitten hän sanoi: "Minä olin pitämässä kokousta siellä alhaalla hänen seurakunnassaan, ja hän jotenkin..." Hän oli todella hermostunut tuona iltana. Hän juoksi ulos toisen oven kautta ja tapasi minut autossa ja ihmisten kulkiessa ohitse hän sanoi: "Minä haluan kertoa sinulle jotakin."

⁷¹ Ja hän kertoi minulle, että hän oli nähnyt unen, että täällä jossakin Indianan kaltaisessa maastossa oli pitkä suuri ruohikkoinen mäki, jonka huipulta vesi oli huuhtonut pois kaiken mullan. Ja siellä oli vain kallio

kaikissa Läntisissä osavaltioissa. Uskon sen olleen Courier lehdessä täällä... Yhdistyneet Sanomalehdet hoitivat sen. Kuinka moni teistä näki tuon salaperäisen pilven taivaalla? Te näette kädet ylhäällä. Ja myös Life-lehti julkaisi sen, ja minulla on tuo artikkeli täällä tänä aamuna. Tässä se nyt on, samoin kuin minun ollessani siellä. Voitteko nähdä tuon pilvi-pyramidin? Minä seisoin aivan tämän alapuolella... Ja näettekö tämän toisista erottuvan Enkelin oikean käden puolella? Katsokaa Sen teräväkärkisiä siipiä, näettekö ne? Aivan tarkalleen niin kuin oli sanottu. Ja tässä se on nähty Meksikossa ja eri paikoissa, missä he ottivat valokuvia. Nyt tämä tiedemies täällä yrittää saada tietää kaiken tuosta kuvasta, noilta ihmisiltä, joilla on tuo kuva. Hän tutkii sitä.

⁸³ Nyt hän sanoo tässä, että sen olisi mahdotonta olla pilvi, koska kosteutta ei ole kuutta tai kahdeksaa mailia korkeammalla, tai jotenkin sillä tavalla. Kun me menemme meren ylitse, me tavallisesti lennämme 19 000 jalkaa korkealla, ja olemme silloin myrskyjen yläpuolella. Mutta tämä pilvi, tämän tiedemiehen artikkelin mukaan, oli kaksikymmentä kuusi mailia korkea. Se olisi maileja ja maileja kosteusrajan toisella puolella. Ja hän sanoi tarkistaneensa tuon alueen... Ja kuinka moni teistä muistaa minun kertoneen teille: "Se kuulosti siltä kuin lentokone olisi rikkonut äänivallin"? Muistatteko te? Mutta tuolla alueella ei ollut lentokonetta. Se on kirjoitettuna niin tänne, he tarkistivat sen. Sillä kohdalla ei ollut lentokoneita ilmassa. Ja sen lisäksi se ei olisi voinut olla... Sillä tuo sumu koneen jäljessä ei ole mitään muuta kuin rikkoutunutta ilmaa, kosteutta. Koska se imeytyy tämän suihkumoottorin lävitse. Vetäessään sen itseensä se särkee tuon kosteuden ilmassa. Siitä ei voida päästä eroon, niin kauan kuin on kysymys suihkumoottorista, koska sillä se työntää itseään. Se on kosteutta, joka syöksyy ulos siitä.

⁸⁴ Mutta tässä se on maileja sen yläpuolella, missä voi olla kosteutta, eikä siellä ollut mitään lentokoneita ympäristössä. Eikä se olisi voinut olla mitään kosteutta siellä ylhäällä tuona päivänä. Se oli kolmekymmentä mailia leveä ja kaksikymmentäkuusi mailia korkea. Näettekö te? Aivan samoin oli tuon valokuvan kanssa, kun minä kerroin teille, että Herran enkeli näytti tulipatsaalta, vuosia aikaisemmin, ennen kuin se kuvattiin. Jumala pani tieteen tunnustamaan, että se on Totuus. Jumala pani tieteen todistamaan, että se on Totuus. No niin, missä me seisomme? Minä haluan pitää tämän ystävääni varten, joka on läsnä tänä aamuna, joka kirjoittaa noita Seitsemää Sinettiä. Hän ehkä haluaa

⁸⁰ No niin, sattuu niin, että vähintään yksi mies on täällä läsnä, joka oli seisomassa siellä, kun se tapahtui. Se itse asiassa ravisteli kiviä irti vuoresta. Ja me näemme, että tuon ajan kuluessa minä näin seitsemän Enkeliä, jotka pyyhkäisivät alas ja nostivat minut ylös. Ja minut tuotiin itään avaamaan nuo Seitsemän Sinettiä Jumalaa varten. Ja, jos teillä ei ole niitä... Jos Jeesus viipyy, ja minä... Minun lapsenlapseni, Billy Paulin lapset... Se on yhä oleva elävän Jumalan Iankaikkinen Totuus! Se oli, että näkisimme, mitä oli sinetöitynä tämän vuoren sisäpuolella. Sitä ei oltu kirjoitettu. Se täytyi tulkita. Ja, kun tulin takaisin, niin tuo ensimmäinen Enkeli, ensimmäisenä iltana, avasi tuon Sinetin vastoin kaikkea sitä, mitä me olimme elämässämme kuulleet. Ja kaikki nuo seitsemän paljastuivat samalla tavalla. Te tiedätte sen. Monet teistä olivat täällä läsnä, kun se tapahtui.

⁸¹ Ja nyt, minä en tiennyt sitä silloin, mutta tiedän, että veli Fred Sothmann on täällä, ja olen varma, että myös veli Norman on täällä. Me olimme siellä ylhäällä. Minun täytyi mennä Houstoniin, yrittäessämme pelastaa tuota pientä poikaa sähkötuolista. Ja sen jälkeen menin metsästämään sinne ylös veljien kanssa. Ja tuona aamuna minä seisoin siellä, nyppien takiaisia, tai miksi he niitä kutsuvat, pois housuni lahkeesta. Ja tuo räjähdys teki aivan sen, mitä siitä oli sanottu. Onko se oikein, veli Fred? Ja minun on täytynyt hypätä korkealle maasta. Ja juuri minun yläpuolellani olivat nuo Herran Enkelit, jotka lähettivät Sanoman takaisin niin, että minä tulisin tänne murtaakseni nämä Sinetit. Miksi tänne? Miksi se tapahtui täällä tabernaakkelissa? Miksi minä en tehnyt sitä siellä? Koska olin luvannut seurakunnalleni ja Jumalalle, että mikä hyvänsä uusi sanoma saarnattaisiin tässä tabernaakkelissa ja äänitettäisiin täällä. Ja Hän auttoi minua pitämään sanani niin, että se tehtiin täällä. Ja sitten välittömästi minä menin jälleen takaisin.

⁸² Ja silloin minä en tiennyt, että tiedemiehet ottivat kuvia siitä, kun nuo Enkelit laskeutuivat Taivaasta tuodakseen Sanoman. Ja te muistatte kuinka minä puhuin tuon muodostelman oikealla sivulla olevasta... kuinka Hänen olkansa olivat takana ja Hänen siipensä... Te kaikki muistatte minun puhuneen siitä, eikö niin? Ja kuinka minä pidin Häntä silmällä. Hän selvästi toisista erottuva. Enkä minä tiennyt, että he ottivat valokuvia Siitä, koska välittömästi sen jälkeen kiirehdin itään. Mutta mentyäni takaisin kotiin Tucsoniin, ja se oli kaikkialla sanomalehdissä, kuinka se oli nähty melkeinpä maanlaajuisesti aina Meksikoon asti ja

näkyvissä, niin kuin kalju vuoren huippu. Ja sitten tässä kalliossa oli oudonnäköistä kirjoitusta. Ja hän sanoi, että minä seisoin siellä, kaikki tämän seurakunnan veljet ympärilläni, tulkiten tätä kirjoitusta. Ja sitten, kun olin saanut sen kaiken tulkituksi, sitten minä jostakin... Jos ymmärrän unen oikein, sain käteeni jonkinlaisen rautakangen, tai jonkinlaisen sorkkaraudan, jolla irrotin tuon vuoren huipun ja siirsin sen pois. Ja sen sisäpuolella oli valkoista graniitin kaltaista kalliota. Se oli valkoista kalliota, johon ei ollut kirjoitettu mitään. Ja niinä sanoin veljille: "Pysykää täällä ja katselkaa tätä, ja minä..." Ja sillä aikaa, kun he kaikki katselivat, minä livahdin pois heidän keskeltään ja aloin mennä länttä kohden. Ja veli Jackson sanoi, että hän näki, kuinka minä menin yhden mäen ylitse ja sitten toisen mäen ylitse, tullen pienemmäksi ja pienemmäksi, menen länteen. Te muistatte sen.

⁷² No niin, tulkinta sille annettiin täällä seurakunnassa, ennen kuin se tapahtui, että nyt oli aika täyden ilmestyksen tulla, siitä, mitä oli tapahtunut Lutherin, Wesley'n, ja John Smithin ja Alexander Campbellin ja muiden saarnatessa Raamattua. Ja sitten me menimme Raamattuun ja osoitimme, että tulisi olemaan seitsemännen enkelin Sanoma. Ja, että seitsemännen enkelin Sanoman kuullessa, kaikki Jumalan salaisuudet tehtäisiin tunnetuksi. Sitten tulee seitsemän salaperäistä ukkosenjylinää.

⁷³ Ja olisiko se tuo lopun ajanjakso, jossa me nyt elämme, ja johon me olemme tulleet vanhurskauttamisen, pyhityksen ja Pyhän Hengen kasteen kautta; ja on merkkejä ja ihmeitä ja kaikkia muita asioita. Ja lahjat ovat palanneet seurakuntaan. Senkaltaiset lahjat kuten: jumalallinen parantaminen, profetoiminen, kielillä puhuminen ja niiden selittäminen. Ja vaikka sitä onkin kauhistuttavalla tavalla väärin selitetty, niin se ei kuitenkaan ota pois sitä, että on olemassa myös hyvä. On olemassa todellinen, todella aito, kielilläpuhumisen lahja, jonka on aina tullut olla Seurakunnassa.

⁷⁴ Meillä on paljon jäljittelyjä. Meillä on ihmisiä, jotka nousevat ylös ja yrittävät toimia kuten kristityt, ja kuitenkin heidän elämänsä ei ole sen mukaista, joten siinä on jotakin väärää. Jeesus sanoi: "Heidän hedelmistään te tulette tuntemaan heidät." Näettekö? Siten te tunnette kristityn, siitä kuinka hän elää. Niinpä alkää hypätkö korkeammalle kuin elätte. Mutta se on perkele, joka tekee siitä linnunpelättimen, pitääkseen todelliset, aidot uskavaiset poissa sen todellisesta asiasta. Mutta auttakoon Jumala meitä erottamaan ja olemaan kykenevät erottamaan

oikean ja väärän toisistaan. Ja Sana tulee aina antamaan siihen vastauksen.

⁷⁵ Nyt me näemme, että minä kerroin teille tuossa kalliossa olevan kirjoituksen tulkinnasta. Ja tuo Kallio on Kristus, joka oli veljen unessa. Ja se on Raamattu. Ja kaikkien näiden vuosien aikana Raamattua on tulkittu, kunnes me olemme antaneet Sille täydellisesti kirkollisen tulkinnan. Ja viimeinen lahja on lisätty Laodikean Ajanjaksossa, joka on seitsemännennen enkelin aika saarnata Laodikean Ajanjaksossa. Tuona aikana tulisi olemaan paljon asioita, joita oli väärin tulkittu kautta ajanjaksojen.

⁷⁶ Kuten se, kuinka Luther saarnasi vanhurskauttamista, mutta ei mennyt sen pidemmälle, koska hän ei elänyt tarpeeksi kauan. Sitten he organisoivat sen kirkoksi. Luther ei koskaan organisoinut sitä, se tehtiin Lutherin ajan jälkeen. Ja sitten tuli esiin Wesley, Ja sitten Wesley'n jälkeen heillä oli Wesley'n kirkko. Sen jälkeen tuli John Smith, ja baptistit; ja sen jälkeen Alexander Campbell ja niin edelleen. Mutta miehet, nuo uskonpuhdistajat, eivät eläneet tarpeeksi pitkään saadakseen sitä kaikkea yhteen. Ja niinpä siellä on paljon irtonaisia päitä jäljellä. Siellä oli esimerkiksi vesikaste, jonka John Smith toi takaisin, upotuskasteen vedessä titteleitä käyttämällä. Ja monia noita asioita, jotka oli jätetty irralleen. Ja sitten, kun me tulemme loppuun, tulee viimeisen Sanoman oikaista se kaikki; tuoda nämä asiat yhteen Uskoon, yhteen Herraan, yhteen Kasteeseen.

⁷⁷ Ja nyt, sen jälkeen, kun Raamattu oli täydellisesti tulkittu, se avasi kalliopyramidin huipun. Tämä ei nyt ole pyramidi-opetusta; koska... Miehet, jotka opettavat pyramidi-oppia, luulen heidän tietävän, mistä he puhuvat. Minä en tiedä siitä yhtään mitään. Mutta joka tapauksessa se on pyramidin muodossa. Mutta pyramidiin ei koskaan pantu huippukiveä. Minä olen ollut Kairossa, Egyptissä, ja huippukiveä ei koskaan tullut, koska se oli kulmakivi ja se oli pääkivi. Seurakunnassa se oli kulmakivi. Mutta kokonaisessa Seurakunnassa se oli Pääkivi. Niinpä se ei koskaan tullut. Se hyljättiin. Kristus! Ja se on tuleva. Ja minä uskon, että kun se tulee, niin Seurakunta tulee muotoutumaan sille paikalle, Lutherin vanhurskauttamisen, Wesley'n pyhityksen, ja helluntailaisten sanoman kautta, että Seurakunta tulee olemaan vain pieni vähemmistö. Ja palvelustehtävä tulee olemaan noiden ihmisten keskuudessa, kunnes se tulee olemaan tarkalleen samanlainen

palvelustehtävä, jota Jeesus Kristus teki. Se tulee tuomaan Jeesuksen ja tempaamaan koko asian pois.

⁷⁸ Kaikki nuo rehelliset ja todelliset luterilaiset, presbyteerit, baptistit ja metodistit, ja kuka tahansa, joka on syntynyt Jumalan Hengestä, tullaan tempaamaan pois Jeesuksen Kristuksen kanssa, kun Hän tulee. Minä uskon sen. Minä olen eri mieltä joidenkin helluntaiveljijemme kanssa, jotka uskovat, että seurakunnan jäännös ovat nuo, jotka tullaan tempaamaan pois viimeisessä ajanjaksossa. Minä olen eri mieltä, koska kuinka voisi Jumala... Me emme sano: "Kuinka voisi Hän?" Hän voi tehdä mitä Hän haluaa tehdä. Mutta Jumala, joka lupasi Lutherin... Ja vanhurskauttaminen oli kaikki, mitä he tiesivät. Näettekö? Hän lupasi ottaa Seurakunnan. Ja minä uskon Jumalan armosta, ja Kirjoitukset tukevat sitä. Koska Hän ei tule ensimmäisessä vartiossa, he nukahtivat, eikä toisessa eikä muissakaan ennen kuin vasta seitsemännessä vartiohetkessä Hän tuli. Ja se on seitsemäs seurakuntajakso. Se oli seitsemännennen enkelin Sanoma. Näettekö? Ja, kun Hän tuli, kaikki nuo neitsyet panivat lamppunsa kuntoon. presbyteerit, luterilaiset, baptistit, ja kuka tahansa, joka on syntynyt Jumalan Hengestä, tulee menemään tuossa ylöstempauksessa. Minä uskon, että Morsian tullaan kutsumaan ulos tuon ajan kuluessa. Minä uskon, että viimeisinä päivinä tulee olemaan joitakin, joiden ei tarvitse maistaa kuolemaan, vaan, jotka tulevat muutetuiksi yhdessä hetkessä, silmänräpäyksessä.

⁷⁹ Mutta niin kuin te panitte merkille veli Jacksonin unessa, niin tässä Kalliossa ei ollut mitään kirjoitusta sisäpuolella. Tämän vuoksi minä menin länteen, niin kuin tapahtui. Ja minä sanoin teille: "Jonakin päivänä minä tulen kertomaan teille, mitä se merkitsee." Sitä varten minä menin länteen. Ja minä kerroin teille näyn, jonka ihmiset, jotka kuuntelevat nauhaa ja, jotka ovat läsnä tänä aamuna, voivat kuulla nauhalta: *Miehet, mikä aika nyt on?*

Ja kuka tahansa teistä veljistä, jotka saatte nauhat ja haluatte seurata tätä, kuunnelkaa: *Miehet, mikä aika nyt on?* Viikkoja ja kuukausia ennen kuin se tapahtui, minä näin näyn täällä, että olin Tucsonissa, pohjoiseen Tucsonista, se olisi itään Flagstaffista ja pohjoiseen Tucsonista, ja minä tulisin nyppimään takiaisia pois housuni lahkeesta, ja räjähdys tulisi tapahtumaan, joka itse asiassa näyttäisi siltä kuin se ravistelisi koko maata. Kuinka monet teistä muistavat sen? Räjähdysten, joka tulisi ravistelemaan maata.